

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΜΙΚΡΟΦΟΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΤΛΟΣ : ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ : Συγγραμματα περιόδου
1968-1969

ΤΟΜΟΣ :

ΤΕΥΧΟΣ : 97-111

ΕΤΟΣ : 1968 1969

ΕΚΔΟΤΗΣ :

ΤΟΠΟΣ : ΑΘΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ : Ε.Ι.Π.

ΗΜ/ΝΙΑ ΦΟΤΟΓΡ. 4-11-69

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἔκτὴν ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου Γ. Σκαλίδου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΗΛΙΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 16.
Ἐν Μεσοεὐλαγίᾳ	εἰλωρ. 2.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΗΣΙ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου
ἀγγ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

Ὅσοι ΧΡΥΣΟΣΠΙΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ἀριθ. 14.

1868.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΤΡΑΧΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Δ'. ΦΥΛΛΑΔ. 97.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

11 Μ. Μ. — Ἐσθήρ. — Τὰ ἄνθη τῶν ἐρειπίων.
— Στόνος. — Ἄνθος Ἀλγίης. — Μῦθος.

11 Μ. Μ.

~~~~~

I

Δὲν γράφω στίχους. Θραύσθητε λεπτοψυεῖς ὁμοιοκαταληκτικαὶ ἀλύσεις εἰς τῶν ἀναμνήσεων, τῶν αἰσθημάτων, τῶν ιδεῶν μου τὸν χεῖμαρρον. Μετὰ τὰς ἐμμέτρους Ἀνατολίτιδας, ἐγράφησαν οἱ Ἀθλιοὶ εἰς τὸ πεζόν. — Κλέπτοντες διὰ τὰς φωνάστων ὡς ψιμμύθιον τὴν μουσικὴν, ἃς θέλω γωσιν οἱ ποιηταὶ τὰ ὦτα· ἐγὼ ἀποτείνομαι εἰς τὰς καρδίας.

Ἄλλως τε καὶ ὀλίγον ἀγαπῶ τὰ ζεύγη.

II

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἔλαβον εἰς χεῖρα τὴν γραφίδα. Θέλω νὰ εἶπω ὅποσα καὶ οἷα σήμερον εἶδον, πόσα γλυκύτατα ἐχαιρέτισα χεῖλη, πόσα ὠρχία ἠτένισα ἀντικείμενα. Νὰ εἶπω ὅ,τι εἶδον, ὅ,τι ὠμίλησα, εἰν' εὐκτολον· ἀλλὰ θὰ εἶπω καὶ ὅ,τι ἠσθάνθην; Πῶς;!

Ἡ καρδία εἶναι ζηλότυπος, φίλαυτος, ἐγωϊστικὴ ὡς γέρων φιλάργυρος· τὰς γλυκυτέρας συγκινήσεις, τοὺς ὠραιότερους βεμβασμοὺς κρατεῖ δι' ἑαυτήν. Οὕτως ὁ Θεὸς ἐπάνω ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν τὰ ἄστρα, καὶ εἰς τὴν γῆν ἔδωκε τὰ ἄνθη.

III

Εἶδον. Ἦτο ἐκείνη. Τίς; ᾧ!

Οὐδὲν ὄνομα ἀρμόζει εἰς αὐτήν, οὐδέν. Πῶς θὰ ὀνομάσης τὸ ἄρωμα τῶν ἴων; Ὅλα τὰ ὀνόματα μειοῦσι, ψαλλιδίζουσι, πραγματοῦσι, περαίνουσι, καταβιδάζουσι τὸ μαγικὸν τοῦτο ὄν. Εἶπατέ τὴν Αὔραν, Ἰριδα, Αὐγὴν, Ἡδυπάθειαν, Ἐμπνευσιν, Ἀκτίνα, Ἐμμέλειαν... Ὅχι, ὄχι!

Εἶναι ἐκείνη.

Ὁμοιάζει μίαν ἡμέραν μείλιχον ἀττικοῦ χειμῶνος, ὁμοιάζει μίαν στιγμὴν σκιαζομένης σελήνης, ὁμοιάζει πλάσμα ἀφροῦ ἀπὸ σάπωνα τὸν οὐρανὸν ἀνταυγάζον, ὁμοιάζει γαλήνην γλαυκῆς καὶ μυροβόλου θαλάσσης... Τίποτε.

Εἶναι ὄνειρον.

Οὔτε.

Εἶναι, εἶναι ἐκείνη ἣν μόνον βλέπω ἐγώ. Ναί. — ᾧ, ὅλα τὰ ὄμματα, καὶ ἂν ὅλα βλέπωσιν ἐπὶ τι ἐπίσης, δὲν βλέπουσιν ὁμοίως. Ἡ Λάουρα τοῦ Πετράρχη δι' ὅλον τὸν ἐπίλοιπον κόσμον ἦτο μία ἀπὸ τὰς συνήθεις γυναῖκας· διὰ τὸν Πετράρχην ἦτο ἡ Λάουρα. Ἰστέρον οἱ συμπατριῶται, ἀπέναντι τῶν θεσπεσίων ἐκείνων ὕμνων τοῦ ποιητοῦ μὴ δυνάμενοι νὰ εὐρωσι μεταξύ των πλάσμα ἀνθρώπινον τόσης λατρείας ἐπάξιον, εἶπον ὅτι ἡ Λάουρα ἦτο ἰδανικὸς ἐρωμένης τύπος.

Εἶναι ἀληθές. Ποσάκις καὶ ἐνόησον γυ-

μνῆς ἔτι τῆς γυναικος αὐτῆς ἄλλος τις θὰ ἐχασμῆθη, θὰ ἐβαρύνθη, θὰ ἐγύρισεν ἀπαθῶς τὸ πρόσωπον. Εἶναι ἀληθές. Αὐριον, μεθαύριον, μετὰ ἓν ἔτος καὶ ἡ καρδιά μου αὐτὴ θὰ ἀπιστῆ ἴσως ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον σήμερον συνεκινεῖτο. **E pur si muove.**

IV

Εἶναι ἔγγαμος. — Πῶς, μειδιάς; Ἡ φίλε μου! πόσον ἔχει ποιήσιν ὁ γάμος... διὰ τοὺς ἀγάμους! Οὐδέποτε μ' ἐγοήτευσεν ἡ κόρη. Ἡ παρθένος εἶναι δούλη φέρει περὶ τοὺς πόδας ἄλυσιν. Μόνη ἡ ἔγγαμος κυρία εἶναι ἐλευθέρα. Εἰς τὰς γενναίας ἐρωτικὰς ἐπὶ τῆς κόρης ἀεροβασίας φθάνεις εἰς τινὰ ὡς οἱ ἀεροπόροι ζώνην ὅπου φρίσσων καὶ ἀπελπισ ἀκούεις: Καὶ πλέον οὐ. — Ἡ νεότης εἶναι συμπόσιον *au banquet de la vie*... ἔλεγεν ὁ Γιλβέρτης. Θέλεις λοιπὸν ἐπ' αὐτοῦ νὰ σοὶ παρατίθενται φιάλαι σκληρῶς ἐσφραγισμένα, περιεχομένου ἀγνώστου, ἢ ἐκπεπωματισμένα καὶ ἅμα ἀφρωδῶς καμπανίτην ἀναδίδουσαι;

Ἀγαπῶ τὰς ἐγγάμους. Ἀγαπῶ τῆς μητρὸς μου τὴν εἰκόνα. Καὶ ἀγαπῶ αὐτὰς ὡς ἀγαπῶ τὴν δημοκρατίαν, ὡς ἀγαπῶ τὸν ἀτέρμονα ὠκεανόν, ὡς ἀγαπῶ τὴν εὐφορον, τὴν εὐανθῆ, τὴν ζειδωρον γῆν. Ἄλλως τε ἐρῶ ὅ ἑρῶν εἶναι παιδίον, καὶ τὰ παιδία ἀγαπῶσι μᾶλλον τὰς μεγάλας γυναῖκας ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν ἰδίαν μητέρα συνηθείας παραπλανώμενα, ὡς οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν τὰς κορασίδας ἀγαπῶσιν οἷον ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ ἴδια τέκνα φερόμενοι στοργῆς. Ὅπως ποτ' ἂν ἔχη παρθενία θὰ εἶπη τεσσαρακοστή. Ἐρᾶν κόρην ἦναι ἀναχρονισμὸς προκατακλυσμαῖος, θὰ εἶπη σύρειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὴν ἀμαρτίαν τῶν πρωτοπλάστων οἱ μετ' ἐκείνους δὲν ἠμάρτησαν. Ἡ κόρη εἶναι γόρδιος δεσμός. Διὰ νὰ γίνῃς Ἀλέξανδρος πρέπει νὰ μεταβληθῆς εἰς σύζυγον καὶ ὄντως ὁ σύζυγος θὰ εἶπη Ἀλέξανδρος. Κακόν' διώκεις τοὺς φίλους σου.

Ἐγγαμοὶ βεβαίως εἶναι καὶ αἱ χῆραι. Ὡ, ἀφοῦ ἦναι *res nullius* διατὶ νὰ μὴ γίνωνται κτῆμα *primo occupandi*; Περτῆρησα ὅτι ἐπὶ πλείστον αἱ χῆραι εἶναι αἱ ὠραιόταται τῶν γυναικῶν ὅθεν χῆραι. Διότι καὶ ἡ ζωὴ σου, ὦ Ἡράκλεις, θὰ ἦτο

ὀλίγη, θὰ ἀπητμίζετο, τάχιστα, ἂν ἡ Διάνειρα ἦτο ὠραία καὶ εὐσαρκος. Ναί, ἦτο ὠραία διότι ἔμεινε χῆρα. — Ἡ Οὐγῶ, διατὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ἐζήτει τὸν πολυπόδα; Τὸ ῥωμαλεώτερον, τὸ γλυκύτερον ἀπορροφητικὸν πλοκαμιαῖον τέρας εἶναι... Τὸ τρίτον τῶν κακῶν!

Παρένθεσις. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι μετὰ τόσα προσχεδιάσματα βατράχων, αἰλούρων, κοράκων, πιθήκων, ἦναι τὸ ἐντελέστερον ποίημα τοῦ Θεοῦ καίτοι ἀπτέρυγες, ὡς οἱ εἰς τὸ πεζὸν γεγραμμένοι *Martyres* τοῦ Σατωβριάνδου, βεβαίως αἱ γυναῖκες εἶναι τὸ ἐντελέστατον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, διότι ἐν πρώτοις εἶναι τὸ τελευταῖον ἔργον του πλασθεῖσαι μετὰ τὸν ἄνδρα, καὶ αἱ δευτέραι σκέψεις καλλίονες, ἔπειτα δὲ διότι ὁ μὲν ἀνὴρ ἐπλάσθη ἀπὸ πηλοῦ βορβορώδους, ἡ γυνὴ δὲ μόνη ἀπὸ πλευρᾶς ἀνθρώπου τελείου.

V

Ἀγαπῶ τὰς ἐγγάμους. Ὅσον στενωῶς, ὅσον σφιγκτῶς, ὅσον ἐρημητικῶς καὶ ἂν κλεισθῶσι δύο συζύγων καρδίαι, πάλιν μένει κενὸν νὰ χωθῆ ἐν τῷ μεταξύ καὶ βούβαλος εἶναι ἐλπίς. Διότι ἡ ἐλπίς ἔμεινε μόνη καὶ ἐκλείσθη ἐκεῖ ὑπὸ τὰ χεῖλη τοῦ πίθου τῆς Πανδώρας οὐχὶ βεβαίως ἀνευ λόγου τινός, ὅθεν καὶ αἱ ἐφημερίδες πρὸ τινος ἔλεγον περὶ ἐνοικιάσεως τῶν οἰκῶν Δεβίδη. Μένει λοιπὸν κενόν, καὶ δικαίως εἶπον οἱ ποιηταὶ τὴν γυναῖκα ἄνθος διότι ὅπως τριακόσιαι ῥίνες δύνανται νὰ ὀσφραθῶσι τὸ κρίνον καὶ ὁμοίως αὐτὸ νὰ μὴ ἀπατμισθῆ οὕτως... ἄς ἀποκριθῆ ὁ Κ. Ροίδης ὡς ἐπιτυχάνων θυμασίως εἰς τινὰς παρομοιώσεις. Ἡ κόρη εἶναι παγίς, ἐρωτικὴ μυάγρα. ἔχει σκανδάλην. Εἶναι ἀληθῶς μέλι, ἀλλ' ὅπου ὡς ἡ μυῖα τοῦ μύθου ἡ νεότης κολλᾶται πικρότατα. Ὑπὸ τὸ τὴν γαλήνην ὑφαλος. Ἄν ἐπ' αὐτοῦ πέσης, συνετριβῆς.

Πλέωμεν εἰς τ' ἀνοικτά. Μὲ ἀρέσει νὰ βυθίζωμαι εἰς τὸ ἀπειρον ὡς ὁ Κ. Γλήνης εἰς τὸ μ ε λ λ ο ν. Ἡ κόρη ἔχει λιμένα' ἀγκυροβολεῖς, καταστέλλεις τὰ ἰστία ἢ τὰ ὠτία. Ἡ ἔγγαμος εἶναι ἀχανής, Ρόδου κολοσσός, ὕδατα τῆς Θήρας, ἡ αἰωνιότης. Ἡ κόρη αἰωνίως εἶναι βότρυς ὀμφαξ' ἐν

πεῦθεν λέγεται ὅτι ὁ Κύριος αἴφνης Δ. Π. ἢ Π. Δ. ἀρέσκειται εἰς τὰ ξυνά. Ἡ γυνὴ ὠριμάζει μόνον γινουμένη ἔγγαμος· γεννᾷ, γίνεται ἄνθρωπος, ἐκπληροῖ προορισμόν. Ἡ μηλέα πρὶν ἢ ἀνθίσῃ, δὲν ἔχει ὄνομα, λέγεται δένδρον· τὸ ὄνομα δίδουσιν εἰς αὐτὴν οἱ καρποί. Ἡ κόρη μένουσα κόρη εἶναι τι ἀνωφελές, ἀόριστον ἢ ἐγκυμοσύνη καθιστᾷ αὐτὴν γυναῖκα. Ἡ κόρη ὁμοιάζει πῶς πρὸς τὸ συνταγματικὸν πολιτεύμα ὅπερ οὐδὲν ἀληθῶς εἶναι εἰμὴ ἢ περιχειρὶς τῆς δημοκρατίας καὶ ἅμα τῆς μοναρχίας τὸ ὑπόδημα. Μεταξὺ χῆρας καὶ συζύγου κυματίζεται ἀνυπόστατόν τι, ἡ κόρη ὡς μεταξὺ τῶν δύο χειλέων ὁ ὁδοῦς. Ὡ νεότης, μακρὰν δάκνει.

VI

Ὅλα τύποι, συνήθεια, ῥοῦς καὶ κατάρρους. Ὁ εὐδαίμων ποιητῆς τῶν Ἀθῶνων ἔχει δίκαιον: οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους. Τοῦτο ἀναγνούς ἐν τῇ καταπρασιατικῇ ἢ συσχετικῇ δυνάμει τῆς μνήμης ἐτεκέρθη ὅτι καὶ ὁ ἄρξην ἐνότῳ μὲν εἶναι παιδίον πρὶν ἢ κατακλιθῆ τὸ ἐσπέρας γονυκλιτεῖ προσευχόμενον πρὸ τῆς Παναγίας, ἀνδρωθεὶς δὲ γονυκλιτεῖ πρὸ τῆς συζύγου του. Κατὰ τοιαύτην τινὰ μέθοδον τῶν σχετικῶν παρομοιώσεων τούτων οἱ ποιηταὶ κλέπτονται συναλλήλως ἀπὸ μιᾶς πρωτοτύπου ἰδέας ἀναβλαστάνουσιν ἢ ἐμπνέονται τριακοντα παραφυάδες εἰς ἄλλων ἔργα. Ἀλλ' ἡ μοιχεία δὲν ἀναγνωρίζει πατρότητα... Τὸ χεῖλος τοῦ Σωκράτους, ἦτοι ἡ ἐπὶ τοὺς αἰῶνας *Ironia magna* τοῦ Ἑλλήνος Ἰησοῦ, δηλαδή ὁ ἰλλάτων, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἐλησμόνευσα τὰ περὶ Ἀθηναίως Ψυχῆς, λέγει ἐκεῖ ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀναπόλησις. Ὁ χρόνος εἶναι λεύκωμα εἰς τοῦ ὁποῦ τὰς ἡμέρας ἢ ἀνθρωπότης γράφει τὴν ἱστορίαν τῆς ἦν κατεργάζεται κυρίως τὰς νύκτας· ἀλλ' ἐνότῳ ἢ ἀνθρωπότης κοιμᾶται ἐν πλήρει φωτὶ καὶ τότε τὴν ἐπομένην ἀντιγράφει τὰ πρακτικὰ τῆς προτεραίας. Ὁ Οὐγῶ λοιπὸν ἀντιγράφων τὸν Πλάτωνα εἶπε τὴν ἀναπόλησιν ἀντιγραφῆν. Ὅλα ἀντιγραφαὶ καὶ συνήθεια. Οὕτω δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, ὡς ὁ Βυρῶν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, δηλαδή ὁ ἀνὴρ, —διότι κατὰ πλείστους φιλοσόφους καὶ

τὴν γαλλικὴν διάλεκτον εἶναι: ζήτημα ἂν ἡ γυνὴ ἦναι ἄνθρωπος. Ἐνοεῖται, —ἐν παρενθέσει πάλιν, ὡς ἐν ταῖς ὑποδικαιρέσει τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου τοῦ Κ. Φ. Ἰωάννου, —ἐκτὸς τῶν ἐγγάμων γυναικῶν αἰτινες ἔδωκαν εἰς τὸν κόσμον τοὺς ἐπτά σοφοὺς, τὸν Δημόκριτον, τὴν Ἐλένην, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Κ. Σαρπτόλον, καὶ τὰ λοιπὰ, ἐν ᾧ αἱ ἀγαμοὶ τί δίδουσιν! — Πῶς ἐμείναμεν; Ἄ!... Δηλαδή ὁ ἀνὴρ τοσοῦτον ἀναμνησθεῖται νοσταλγῶν τῆς πρώτης πατρίδος, ἢν εἶχε πρὶν ἢ πατήσῃ τὴν γῆν, ὥστε ἀπὸ τῆς ἕβης ἔτι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπανεισέλθῃ εἰς αὐτήν. Πρῶτον ἀληθῶς φιλοπατρίως βῆμα καὶ ἐκγύμνασμα, πρὸ τοῦ ὁποῦ ὁμοίως αἰδοῦμενος ὁ οὐρανὸς ρίπτει ὡς παρθενικὴν καλύπτειν πρὸ τῶν ὀρθαλιῶν του τὴν νύκτα. Ὅπωςδήποτε ἂν ἦμεν ποιητῆς θὰ ἔλεγον ὅτι τὴν ἐπαύριον ὁ ἀνατέλλων ἥλιος εἶναι τὸ πονηρὸν μειδίωμα καὶ ἐρήθημα εἰς τὰς παρειὰς τῆς ἡμέρας δι' ὅσα ἡ πτωχὴ ἐπρόσθησε νὰ ἴδῃ καὶ ὑπονοήτῃ ἄρρητα καὶ γριψώδη καὶ ἱερογλυφικὰ συμπλέγματα τῶν μέσων νυκτῶν.

VII

Ἦτο 6 1/2 ἑσπερινὴ ὥρα. Συνήτησα αὐτὴν ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης φερομένην διὰ τῆς προστριλοῦς συνταγματικῆς πλατείας. Ἐφόρει ἐσθῆτα κυανὴν καὶ ἐνόμιζε, ὅτι ἦτο ἐν τμημα τοῦ ἐπάνω οὐρανοῦ μετὰ ἓνα ἀντὶ προσώπου ἀστέρρα. Ὁ ἥλιος περιφανῆς ἀντίζηλος τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἔδωκε τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας· ἠττημένος ὑπὸ τῆς ἐπιγείου καλλονῆς ἐφευγε πένθυμος, παρεχώρει τὸ στάδιον τοῦ θυμασμοῦ εἰς τὴν κρείττονα. — Εἶπατέ με ὅτι ἀπόζει τὸ στόμα αὐτῆς, εἶπατέ με ὅτι ὄλη εἶναι ψυμύθιον, εἶπατέ με φόγους πολλοὺς ἵνα μὴ ἀγαπῶ εἰς τοσοῦτον αὐτήν! Ὁμοί' ὄλοι λέγουσι: Πόσον γλυκεῖα, πόσον ὠραία εἶναι!

Πόσον ὠραία ἦτο!

Εἶχον ἡμέρας ὀλοκλήρου νὰ ἴδω αὐτήν. Ἡ αὐτὴ τοῦ προσώπου γλυκύτης καὶ ῥοδιότης, ἡ αὐτὴ τοῦ σώματος ἀβρότης, πλοῦτος ἅμα ὄλη καὶ χάρις. Εἰς τὸ ἄρρητον τοῦτο μειδίωμα, οὐρανίαν τῶν χειλέων πτυχὴν, εἰς τοὺς λιγεῖς καὶ μέ-

λανας τούτους ὀφθαλμούς, λειποθυμοῦσαν ἠδυπάθειαν, παλλόμενον πελείας στήθος, καταποβολοῦν μεσονύκτιον ἔρωτος, ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτὰ ποσάκις ἔμεινα ἀπελπὶς καὶ καϊόμενος ὡς ἐν τῇ ἐρήμῳ προσκυνη- καὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ποσάκις ἀνωρθώθην ἐνθους καὶ διάπυρος ὡς εἰς σαλπισμὸν πολέμου γενναῖος μαχητής. Πῶς δὲν εἶχον γνωρίσει αὐτὴν μέχρι τοῦδε; Ποῦ ἦτο;

Εἶναι παχεῖα μάλλον ἢ λεπτή. Πῶς, μειδιάς; Ὡ φίλε μου, εἶναι ἀφρόγαλα. ἔχει τὸ πάχος ὅπως τὰ ἰσπανικὰ δου- κιάτα τὸν πολὺν χρυσόν, ὅπως ἀγέρωχος αὐτοκράτειρα λαμπρὰν καὶ ποδῆρη ἀ- κουργίδα, ὡς ὁ Σαικεπῆρος τὴν πολλὴν μεγαλοφυΐαν. Ἄφες τοὺς βυρωνίους Ὀδοι- πόρους διὰ τοῦ νοός μάλλον φάσματα ὡ- γρά ἢ ζώσας ἐρωμένες ὄνειροπολοῦντας. Ὁ ἔρωτος εἶναι νεότης τῆς ψυχῆς· ὅταν δὲ εχθρὸς καὶ τὴν νεότητα εἰς τὸ αἷμα καὶ τὰ μέλη σου ἄρτια βεβαίως δὲν ζῆς διὰ μόνον τῶν παρθενικῶν δακρύων ὡς οἱ τέττι- γες διὰ τῆς δρόσου. Ἐγὼ τοῦτο μόνον γνωρίζω· βλέπω μακρόθεν αὐτὴν ὡς ὁ Μωῦσῆς τὴν γῆν τῆς Ἑπαγγελίας, καὶ σπαίρω καὶ γλυκὺ μὲ ὑφαρπάζει πῦρ καὶ πρόμος μιλίπνοος μου λύει τὰ γόνατα... ἔξομολογοῦμαι.

Ἀμαρτάνω; Ὀχι. Ἄλλως τε εἰς τοῦτο πταίει ὁ ῥουσσῶ.

VIII

Φεύγων ἕνα ἄσημονῶ, ἐπλανώμην πρό- τινος μέσῳ βαρβάρων, εἰς χώρας τῆς Ἀ- νατολῆς, εἰς χιμισοειδεῖς γάστρας ὅπου ἀνθη δυσώδη καὶ ἀκανθώδη βλαστάνου- σιν. Ἐκεῖ βαρῆς, γλυκὺς, περιπαθῆς φε- ρόμενος πρὸς τὰς εἰσόδους μετὰ φίλου ἀ- ρίστου ἀνεμιμησκόμεθα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῶν βορβορωδῶν ἐκείνων πό- λεων ὡς εὐτυχίας ἡμέρας εἰς ἡμέρας πέν- θους καὶ ρεμβασμῶν. Καὶ ἐνθυμούμην αὐ- τήν. Ἐκεῖ ἐν τῇ μελισταγαίᾳ ἐλευθερία τῶν στεναγμῶν μου πλάττων περὶ ἐμὲ ὀκνητασίας, στιγμὰς καὶ ἀνάκτορα Ἐδῆμ, τοιαῦτα ὑπέμελλον ἔπη ἐπαφρόδιτα:

Quand tu dors, calme et pure,
Dans l'ombre, sous mes yeux,
Ton haleine murmure
Des mots harmonieux;

Ton beau corps se réveille
Sans voile et sans atours...—
Dormez, ma belle,
Dormez toujours!

Καὶ ἐπανέλεγον:

Ὅταν λουχεῖμων, ἤρεμος καὶ ἀβροτέτη, φίλη,
Εἰς μαγικὴν σκιαύγειαν ἀπλοῦσαι κοιμωμένη
Ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄμμα μου.

Τόνους ἀφίνουσι ἱμμελεῖς τὰ ροδινά σου χεῖλη,
Καὶ τὸ ὠραῖον σῶμά σου ὡς ἄγαλμά τι μένει...—
Κοιμοῦ, κοιμοῦ, κοιμοῦ.

Σοὶ, σοὶ ἀφιερῶντο οἱ στίχοι οὗτοι, ἀπὸ τῆς ἀναμνήσεώς σου ἀπελείβοντο τὰ λόγια ταῦτα, ὡς ἀπὸ εὐώδους ἀνθους μέ- λι ξανθὸν τοῦ Ἰμηττοῦ, ὡς ἀπὸ γαλανῶν ὀφθαλμῶν δάκρυα στοργῆς θερμά. Πόσους ἄλλους ἀφῆκα εἰς τὸν ἀέρα ἐκεῖ κάτω λό- γους ὠραίους, σιωπηλὰς εἰδωλοάτρον εὐχὰς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου... Καὶ ἐνθυ- μούμην μίαν ἐσπέραν, μίαν μόνην στιγμὴν. Ναί· ἀνθρωπὸς τις λέγεται, εἶναι ἀληθῶς εὐφυής, ἀλλ' ἔχει στιγμὰς ὅτε ἡ εὐφυΐα του εἶναι μεγαλοφυΐα· κυρία τις εἶναι ὡ- ραία, χαρίεσσα· ἀλλ' ἔχει στιγμὰς, θέσεις τινὰς, ἕνα ἀκκισμὸν, ὅτε εἶναι γοητεία. Τότε τραυματίζεσαι· ἡ στιγμή ἐκείνη εἶναι ἡ ἐπιτυχοῦσα βολίς, διότι βλέπω· ὠραίαν κυρίαν εἶναι ὡς τὸ ἀποδύεσθαι εἰς μάχην· πολλὰ βέλη ἀπ' αὐτῆς ἐκτο- ξεύονται, ὡς ἀπὸ ἡλίου ἀκτίνες, βάλλον- ται κατὰ σοῦ πολλὰ, περῶσι πλησίον σου, ἀλλὰ τέλος μία τοῦ σώματος, τοῦ στό- ματος, τοῦ ὄμματος κλίσσι, ῥῆσις, ῥιπή σὲ εὔρε καταστήθαι. Τότε ἀλλοίμονον!

Ἀγαπῶ τὸν θεῖον Πλάτωνα· ἀγαπῶ τὸ δόγμα αὐτοῦ ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς πλανᾶ- ται ἐν τῇ γῇ περιζητῶν τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ σώματός του, μεθ' οὗ ἄλλοτε ποτε ἐν ἀπετέλει σῶμα. Ἀλλὰ πρὶν ἢ εὔρω αὐτὸ ὡς συναντῶνται παλαιοὶ φίλοι, καὶ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ δύο ἡμίση κατὰ τὸ Βύαγγέλιον εἰς σάρκα πάλιν μίαν, πόσας, ἀποπειρώμενος νὰ εὔρω τὸ ἀληθές, θέλω διέλθῃ καὶ ἐναγκαλισθῆ, ὅπως εἰσέρχουσαι εἰς κατάστημα φορεμάτων ἐτοιμῶν καὶ πολλὰ προβάλλεις καὶ περιβάλλεις ἐπα- νωφόρια πρὶν ἢ τὸ πρέπον σοὶ καὶ κατάλ- ληλον εὔρης. Καὶ ὅντως ἡ γυνὴ εἶναι ἐπα- νωφόριον, ἀφοῦ ἡ ζωὴ, κατὰ τὸν Βύρωνα, εἶναι χειμῶν.

Καὶ ἐνθυμούμην τὰς Ἀθήνας.

IX

Εἰς τὰ παράλια τῆς Θράκης. Ἐκεῖ βα- ρῦς, γλυκὺς, ρεμβός, περίλυπος ἀνεμιμη- σκόμην τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῶν βορβορωδῶν ἐκείνων πόλεων ὡς εὐτυχεῖς ἡμέρας εἰς ἡμέρας πένθους καὶ στεναγ- μῶν. Ἐκειθεν, γῆ τῆς Ἀττικῆς, σὲ ἠσθα- νόμην μυροέσσαν, μαρμαίρουσαν, χαρίεσ- σαν, μειδιῶσαν, ὀμιλοῦσαν ἡρέμα ἔπη Ὀμήρου ὡς ἡ κογχύλη στόνους συγκεχυ- μένους ἀναδίδει. Ἐκειθεν ἀπὸ τῶν δυσω- δῶν ἐκείνων καὶ πενθίμων δρόμων, ἔλε- γον νὰ ἐπανέλθω καὶ πεσῶν νὰ φιλήσω τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐρωμένην μου ζῶσαν πλήρη καρδίας καὶ πνεύματος. — Δὲν γνωρίζω διὰ τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ δι' ἐμὲ λέγεις πολλά, παρὰ πολλὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου λέγεις, ὦ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ὦ τῆς ἀρχαιότητος σκελετὲ χρυσαυγέ- στατε. Ἐπὶ πολὺ τὸ βῆμά μου ἐπλάνησα, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀντίκρυσσα οὕτω μίαν στή- λην τοῦ Ὀλυμπίου, μίαν ὁδὸν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Αἰόλου, τὰ κράνη τῶν συντριμμάτων τοῦ Παρθενῶνος ἀνακλύπτον- τα ὑπὲρ τὴν ἀκρόπολιν, μίαν γωνίαν, ἐν ἄντρον, τὰς Ἀθήνας· τὸν κοινορτόν σου ἔτι αὐτὸν ποθῶ εἰς τὰ ξένα, θὰ ἐδεχόμην ἐκεῖ αὐτὸν ὡς ἡ κόρη τὴν μυροβόλον ἐπι- πᾶσσεται καλλυντικὴν κόκκιν. Τὰ εἰρήπια σου μὲ ἔγιναν, μὲ εἶναι προσφιλῆ ὡς κόκ- καλα, ὡς τάφος προσφιλοῦς πατρός εἰς υἱὸν εὐγνώμονα· ὅπου ἂν σταθῶ, ὅπου ἂν τὸ βῆμά μου φέρω εἰς τὰ ἐδάφη σου, Ἀττικῆ, νομιζῶ ὅτι ἂν θλίψω τμημα μαρμάρου θὰ ἀναβλύσῃ δάκρυ, πατῶ ἐλαφρῶς μὴ στεναγμῶν ἀφήσωσι τόσων αἰώνων τόσαι μεγαλοφυῶν κόνεις!

Εἰς τινὰ συγγράμματα τὸ κάλλιστον μέρος αὐτῶν εἶναι τὰ ξένα λόγια, *motti*· οὕτως εἰς τινὰς κυρίας εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς κε- φαλῆς των ἀνθη, καὶ εἰς τὰς σημερινὰς Ἀθήνας τὰ εἰρήπια τῆς ἀρχαιότητος. «Ὁράτιε, ἔλεγεν ὁ Ἀμλέτος, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἔχουσι πολλῶ πλειότερα παρ' ὅσα οἱ φιλόσοφοι φαντάζεσθε.» Ὡ ἀρχαιο- λόγοι, ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν μαρμάρων τού- των ἀναγινώσκετε γραμμὰς μόνον τέ- χνης· πόσα ἐπὶ τῶν μαρμάρων τούτων ἀναγινώσκουσιν ἄλλοι βαθύτερα, μεγα- λείτερα, ὠραιότερα χωρὶς νὰ ἐμβλέπωσιν εἰς γραμμὰς. Τὰ λείψανα, τὰ συντρίμ-

ματα, τὰ εἰρήπια αὐτὰ εἶναι τάφοι· κά- τωθεν λαλεῖ ἡ ἀθανασία... Καὶ ὁ ου- ρανὸς σου; Πίστευσε, Ἀχιλλεῦ, εἰς ἐμὲ· καὶ αὐτὴ σελήνη δὲν ἀνατέλλει εἰς τὰς ἄλλας χώρας. Ἐπιὸν καὶ ἐκεῖ ὕδωρ, ἀλλ' ἦτο ὑφάλμυρον, θολόν· εἶδον ποτὲ ζῆνατείλα- σαν καὶ ἐκεῖ τὴν σελήνην, ἀλλ' ἦτο νε- κρικὴ, ἀμαυρὰ, βαρεῖα, ὡσεὶ ἐπένθει ἐκεῖ ἄνω ὅτι τοιοῦτον προώριεται νὰ φωτίξῃ λαόν. Ποῖον λαόν, Θεέ μου! Τοιοῦτον λαόν, ἐμφυχον βόρβορον, θὰ εἶδε ποτὲ ὁ Ἀρι- στοτέλης καὶ ὠρίσεν ἀνθρώπους δούλους φύσει, τὸν λαόν τοῦ Μωάμεθ τοῦτον θὰ εἶδε βεβαίως ὁ Λαμενναὶ ἐπαναλαβὼν μετὰ τόσους αἰῶνας: *L'homme que rien ne soulève au dessus de lui même, est serf par nature.*

X

Ἄλλ' ἡ ὦρα παρήλθε. Γύρω μου πε- ριγείται τὸ μεσονύκτιον οὕτως ὡστε αἱ ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας μοὶ ἀναφαίνονται ὡς ὄνειρα. Πόσα νὰ εἶπω ἔχω, καὶ ὅμως ἤδη βλέπω ὅτι τὰς συναισθήσεις μιᾶς μό- νης ἡμέρας δύνασαι νὰ ἀπεικονίζης καὶ γράφης ἐπὶ χρόνους ὀλοκλήρους. Οὕτως ἡ ψυχὴ εἶναι ἀπειρος.

Τί ἔγραψα;

Οἱμοὶ· τὴν ὠραίαν αὐτὴν κυρίαν, τὴν ἔγγαμον αὐτὴν νεάνίδα, εἶδον τελευ- ταίαν περίπτου σήμερον, τελευταίαν, καὶ ὅμως πειραθεῖς νὰ ἰχνογραφήσω ὡδε τὰς ἡμερησίους ἀναμνήσεις μου πρώτην αὐτὴν ἀνεμνήσθην, περὶ αὐτῆς πρώτης καὶ μό- νης ἔγραψα. Πῶς, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶναι σκιερὸν κοιμητήριον ὅπου εἰς μόνον ὑπολάμπει ζῶν ἀστήρ;

Δι' ἐμὲ, σήμερον, ἴσως.

Ἄλλ' ἡ ὦρα παρήλθεν. Ἡ ἐρωτευμένη ψυχὴ μου νικάται ἀπὸ τὰ βεβαρημένα καὶ φίλυπνα βλέφαρα, οὐδ' ἔχω πλέον κόρης παρθενικὴν καρδίαν ὅποτε ἀγρυπνος ἐτέ- λουν ὑπὸ παράθυρον παννυχίδας ὑποστέ- νων ὡς ἡ Σαπφώ:

Δίδυκε μὲν ἡ σελήνη
καὶ Πληϊάδα, μέσαι δὲ
γυῖατες, παρα δ' ἔρχεθ' ὦρα,
ἔγω δὲ μίνα καθεύδω.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας.

Υ. Γ. Ἡ Ἐρδεκάτη μετὰ μεσημβρίαν ἔχει, ὡς βλα τὰ ἀνθρώπινα ἔργα, Παροράματα ἅτινα μέλλουσι νὰ συγγραφῶσιν ἰσως εἰς ἄλλην τινὰ ἀγάπην. . . κόρης.

Σ. Ν. Β.

ΕΣΘΗΡ

ΕΒΡΑΪΚΗ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

ΕΣΘΗΡ. ΝΕΕΜΙΑΣ. ΣΑΤΑΝΑΣ. ΧΟΡΟΣ (νεανίδων και νέων).

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Κ ή πο ς. Ἡ Ἐσθηρ κόπτει ἄνθη..

ΕΣΘΗΡ.

ἄνθος θέλω· ἡ κοιλίς δὲν ἔχει ἄνθη πλέον; Ἐπὶ ἔρχον τόσα ἄλλα· ζητῶ ματαίως τώρα· Ζητῶ ἐν ἄνθος κάλλιστον· καθὼς αὐτὸν φράϊον, Καὶ ἡ κοιλίς ἰστέρευσε κ' εἶν' ἔρημος ἡ χώρα.

Ὁ ἥλιος δὲν ἐκλινε; παρῆλθε τόσος χρόνος Καὶ μὲν εἰς τὸ ἦμισυ τοῦ οὐρανοῦ προέβη; Ἄν ἀγαπᾷ ὁ ἥλιος, περιπλανᾶται μόνος, Μὲ ἴσον βῆμα προχωρεῖ, διότι δὲν λατρεύει.

Λοιπὸν τῶντι ἀγαπῶ πολὺ τὴν Νεεμίαν; Ποτὲ δὲν εἶπον πρὸς αὐτὸν λέξιν ἀγάπης μίαν· Μὴ βλέπει καὶ ἐρυθριῶ καὶ κάθηται πλησίον, Κ' ἰνίστα τὸ ἔμμη του ὑγραίνεται δακρῦον.

Πλὴν τότε πᾶσα τ' οὐρανοῦ κατέρχεται νεφέλη, Τὸ πᾶν μὲ νεὸν ἔνδυμα μαγευτικὸν κοσμεῖται· Καὶ κάλλει ἡ καρδία μου . . . πλὴν ποῦ ν' ἀπέλθῃ; Ἐρως, μὲ εἶπον, ὁ παλμὸς αὐτὸς ἀποκαλεῖται.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Σατανᾶς. Ἐσθηρ;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Ἐσθηρ;

ΕΣΘΗΡ.

Τίς μὴ ἐκέλευσε; εὖ εἶσαι Νεεμία;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Εἶθε νὰ ἤμην' ὡς αὐτὸς νὰ ἠγαπώμην, κόρη;

ΕΣΘΗΡ.

Τίς εἶναι;

(ὕποχωρεῖ).

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Μὴ ἀναχωρεῖς· εἶναι στιγμή γλυκεῖα Αὐτὴ καθ' ἣν ὁ ἥλιος κατέρχεται τὰ ἔρη.

Στολὴ τῆς εὐτυχίας σου ἡ ἀνοιξίς δὲν εἶναι; Ἀρίψε τὰ ἄνθη δι' αὐτὸν πρὶν αἰφνης μαρανθῶσι· Θίλουν εὐρὺν ὀρίζοντα, εὐραϊὰν νύκτα, γυναίκα, Οἱ πάσχοντες καθὼς ἐγὼ καὶ σοὶ ἀγαπῶσι.

ΕΣΘΗΡ.

Ἄν ἔχεις κόρη, μετ' αὐτῆς τὸ κάλλος νὰ θαυμάσης, Τὸ κάλλος τὸ μαγευτικὸν ἱερῆς ἡμέρας; Ἴδὲ, ὅπως χρώματα καλύπτουν τὰς ἐκτάσεις· Ἄν δρέπαις ἄνθη πρὸς αὐτὴν νὰ δώσης τὸ ἔσπερας;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Μὴ βλέπεις; μόνος εἰς τὴν γῆν περιπλανῶμαι· μόνος.

ΕΣΘΗΡ.

Καμμία δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔχνη τῶν βημάτων Τ' ἀποτυπύμενα ἐπὶ τῆς χλῆς τοῦ λευκῶνος· Καμμία δὲν σὲ χαιρετᾷ διὰ θερμῶν βλεμμάτων Ὅπταν ἐπανέρχεται κατακόπος;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Καμμία.

ΕΣΘΗΡ.

Καὶ εἶσαι τόσον εὐμορφος, καθὼς ὁ Νεεμίας· Ἄλλ' εἰς τὸ βλέμμα του οἰκεῖ γαλήνη οὐρανια· Ἄν εἶν' ἐκεῖνος; ἔρχεται μετὰ τῆς συνοδείας. (Ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ).

ΣΑΤΑΝΑΣ.

ὦ! ἄφες τὸ παρθενικὸν ν' ἀποθαυμάσω ὄμμα, Καὶ τὸ ἀγνὸν σου μέτωπον καὶ τὸ χρυσοῦν σου Ἰστέμμα· Ἐν ὄσῳ εἶσαι ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ ἀκόμα Ἐπίτρεψον μὲ ἐκθαμβὸν νὰ σὲ θαυμάσω βλέμμα.

Ταλαίπωρε! θ' ἀποδυθῆς τὴν νυμφικὴν στολὴν σου Καὶ δὲν θὰ τὴν περιβλήθῃς ποτὲ, ὡ ποτὲ πλέον. Καὶ ἐπὶ εἰς τὸν ποταμὸν ζήτησης τὴν μορφὴν σου Θὰ ἴδῃς κάλλος πάντοτε, ἀλλ' ἔχι τὸ ἀρχαῖον.

Τὸ ἄνθος θὰ γενῆ καρπὸς, ὁ ἔρως ἀγωνία· Καὶ σὺ . . . ὡ κόρη, σ' ἀγαπῶ· καὶ ὁμοῦ τὸ γυναικῶν.

Εἰς ἄλλον ἡ καρδία σου ἐδόθη· ἡ καρδία, Αἰ' ἦν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν καὶ διότερον χαρίζω.

ΕΣΘΗΡ.

Φοβῶμαι, ἄνερ· ἐκπληκτος σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου· Εἶναι δὲ τὸ βλέμμα σου, ὁ ὀφθαλμὸς σου μέλας, Καὶ φλόγει ὅπως ὁ Σιμόν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου· Τὸ μέτωπόν σου φοβερὰς κρυφορεῖ θυέλλας.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

(ἐρχόμενος ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς).

ὦ φλόγες τῆς κολάσεως! πικρὰ ἡ εὐωχία· Τὸν οἶνον ἄλλοι, εἰς ἐμὲ τὸ ἕδος ἀπομένει· Ἡ ταλατὴ—παράδοξος τῆς τύχης εἰρωνοία— Ἐμπρός μου ἰσταται φαίδραν στολὴν ἐνδεδυμένη.

ὦ πῶσον τὴν ἠγάπησα! τὴν ἄλγην καταλείπων Εἰς τὴν μικρὴν κληθῆν της ἀρετῆς ἠρξάμην, Καὶ ἐληλυθένου καὶ ἀρῆν καὶ κλάσιν καὶ βῆπον καὶ ἤμην ἄλλη ὑπαρξίς, καλὴ· ἀνεγεννώμην.

Καὶ τὸ γλυκὺ μεδίχιμα ἐγὼ τὸ εἶδα πρῶτος, Ἡ μήτηρ ἔπειτα· ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω· Καὶ ἐκαθήμεν ἄγρυπνος εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκοτος Ζητῶν τοῦ βρέφους τὴν ἀγνὴν πνοὴν ν' ἀποβῆ— [τῆσω.

Ἦμην τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, τερπνὸν της ὄναρ ἤμην Κ' ἐμὲ πολλάκις ἔθιγε τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς της, Ὅπταν πρὸ αὐτῆς δειλὸς καὶ τρέμων ἐκαθήμεν· Κ' ἐγὼ, ὁ δαίμων, ἔγινε ὁ φύλαξ ἄγγελός της.

Παντοῦ συνοδεύει αὐτὴν ποτὲ δὲν ἦτο μόνη· Πρὸς τὴν φίλην της οἰκίαν ἠρξάμην νὰ καθήσω. Καὶ ὅτε πάλιν ἐκλινε πρὸς τὸν Θεὸν τὸ γόνυ Ὀλίγον τότε ἔλειψε κ' ἐγὼ νὰ γονατίσω...

Καὶ ὅτε τέλος ἤχησε φωνὴ περιπαθεῖς, Ἀπλήστως πάλλον ἤκουσα τὸ νεαρὸν της στῆθος. . . [θός. . . Κανεῖς δὲν ἦτο δι' ἐμὲ, κανεῖς παλμὸς καρδίας· ὦ! ἄς εἰσιγὼ κάλλιον, ἢ κὰν ἄς ἤμην λίθος!

Φεῦ! καὶ ἀγγελικὴν ψυχὴν ὁ πόνος ἀμαυρῶνει· Αὐτὸ τὸ δάκρυ στίγματα εἰς τὴν μορφὴν ἀφίνει· Τσακότην εὐτυχίαν τίς, ναί! τίς δὲν θὰ ἐφθῆνει; Εἶναι μεγίστη, φοβερὰ κακία ἡ ὀδύνη. Στέψατε μ' ἄνθη τὴν Ἐσθηρ· ὁ ἔσπερος ἐφάνη· Ἄς τὸν θαυμάσῃ ἔσχατον διότι θ' ἀποθάνῃ. . .

Τί ὠφελεῖ εἰς δαίμονας, ἀκτὴς τρωτὸς ἀγίου; Φεῦ! εἰς τὴν σκότῃ πάντοτε περιπλανᾶται φρίκη, Καὶ εἶναι σκότος ἡ εἰκὼν τοῦ πεπρωμένου βίου· Εὐδαίμονια; εἰς ἡμᾶς ἡ κολάσις ἀνάκει.

ὦ ἔχε, ἔχε Σαβαῶθ τὸν ὑψηλὸν σου θρόνον· Κράτει τὰ πάντα, τίποτα ἡμεῖς δὲν ἀπικτοῦμεν. Ἔσο εὐδαίμων· ἔργατα δὲν εἶμεθα τῶν πόνων; Ἀρκεῖ δὲν εθρηνησάμεν ποτὲ καὶ δὲν θρηνοῦμεν.

Ἄλλὰ ἀφροὺ ἀνθρώπων τὸ πᾶν τῶν πρὶν ἀγγέλων ὦ! λάβε καὶ τὸν ἀβεβαστον πόθον τῆς εὐτυχίας. . . Πρὸς τὴν ὄνειρα ἡμῶν ἀφροὺ σιγᾷ τὸ μελλόν; Ἡ ἄφες ν' ἀγαπήσωμεν κ' ἡμεῖς στιγμὰς βραχυλείας.

Ὀλίγον μόνον ἔρωτα· ἡ κεφαλή ἄς κλίνη, Ἡ τεθλιμμένη κεφαλή, εἰς ἐρωμένους στήθος· Οἱ ἄγγελοι . . . εἶναι πολὺ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι, Ἄν ἀγαπῶσιν ὡς ἡμεῖς, εἶναι ἄγνοι· ὡς λίθος.

Ὀλίγον μόνον ἔρωτα· σταγόνα δρόσου μόνον· Ἀνάμνησιν τοῦ οὐρανοῦ ἐν μέσῳ τῆς γαίης· Πῶρ θέλομεν ἀντὶ πυρὸς καὶ ἀντὶ στόνου στίνον, Καὶ ἔνα μόνον ἔσπεασμὸν ψυχῆς περιλημμένης.

ὦ! φύγε! ὡς ἡ ἄβυσσος μὲ παρσύρει, νέε· Ἴδου ἐκεῖνος, εἰς αὐτὸν ἐγὼ ἀνῆκα πλέον· Καὶ ἔρχονται αἱ συνοδοὶ τοῦ γάμου, αἱ Ἑβραῖαι Νεανίδες κομιζούσαι στεφάνους εἰς ἀνθέων. (ὁ Σατανᾶς ὑποχωρεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς σκηνῆς).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Ἐσθηρ, Νεεμίας, γορὸς νεανίδων καὶ νέων. Ὁ Σατανᾶς εἰς τὸ βάθος.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Ἐσθηρ, δὲν εἶσαι εὐτυχίς;

ΕΣΘΗΡ.

Σιώπη, μὴ ὁ δαίμων Φθονήσῃ τόσον ἔρωτα καὶ τόσον εὐτυχίαν Καὶ πλησίασῃ κάτωχρος καὶ φθονερὸς καὶ τρέμων, Καὶ μεταβάλῃ τὴν χαρὰν ἡμῶν εἰς τρικυμίαν.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Ἄλλ' ἡ καρδία πλημμυρεῖ.

ΕΣΘΗΡ.

(τῷ φράττει τὸ στόμα).

Σιώπη, Νεεμία· Ἄν ἡ καρδία πλημμυρῇ, σιώπη πρὶν δακρύσω· Φεῦ! εἰς τὴν μνήμην μου πικρὰ ἐπέβη προφητεία· Μὴ εἶπον—εἶμαι εὐτυχίς—νὰ μὴ ἀναφωνήσω.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Τίς σὲ τὸ εἶπε;

ΕΣΘΗΡ.

Μάγισσα.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Ἔστω κτηνηρμένη Ἡ τὴν χαρὰν οἰκίσασα ψυχρῶς, ἐκ προσορίου, Διὰ ν' ἀρπῆσῃ ἀμαίβην ὀλίγου ἀργυρίου.

(Ὁ χορὸς πλησιάζει κομιζῶν ἄνθη).

α'. ἡμιχόριον ἀνδρῶν.

ὦ ἀναξ τῶν ἔρεων, τὴν βώμην σου φοβεῖται· ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων.

β'. ἡμιχόριον γυναικῶν.

μὲ στεφάνον στεφθῆτε ἀγροτικῶν ἀνθέων· εἰς ἀνδρικήν καρδίαν εἶν' ἀνδρικός ὁ ἔρως, κ' αἰσθάνεται λατρείαν πολὺ ἐνθερμότερας τὸ στήθος ἀτιθάσσει.

ὦ! εὐτυχίς ἐκεῖνη ἥτις δειλὴ θὰ κλίνη ὑπὸ τὸ φίλημά σου, καθὼς τὸ ἄνθος νεύει ὀπτόταν τὸ θωπεύει, ἐπὶ τὸν φίλει ἢ αὐρα ἀπαλή.

Ἰδέ μας, ἐκυρτώθημεν· καὶ ἡ θάνασις
Εἶναι θάνατος πηγὴ βασάνων καὶ ὀδύνης·
Συντριμμάτα τοῦ οὐρανοῦ ἐγκλείει ἡ καρδία.
Ἀνανακλώντα εἶρωνε τὴν ὄψιν τῆς γαλήνης.

Ἰδέ μας ἀποκείμενον· αἰώνας προχωροῦμεν,
Βαθίζομεν ἀέριμονα τὸν ἀκαλλῆ μας δρόμον,
Καὶ μάτην ἀναπαύσεως σκιάν ἐπιζητοῦμεν·
Βασεῖα εἶναι ἡ ἀρὰ αὐτῆ ἐπὶ τῶν ὤμων.

Καὶ τώρα θέλεις εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους κ' ἀνεχθῶ-
[μεν;
Ἀλλὰ ἐμάθομεν ἡμεῖς εἰς θλίψεις νὰ τρυφῶμεν.
Ἐτίψατε μ' εὐθὴ τὴν Ἑσθῆρ' ὁ ἔσπερος ἐφάνη,
Ὡς τὸν θαυμάσιον ἔσχατον διότι θ' ἀποθάνη.

α' ἡμιχόριον γυναικῶν.

Ἔστω φαίδρος ὁ βίος
ὡς ἄρος πρῶτα·
ὡς βίει αἰωνίως
γλυκὺς ὡς ἁρμονία.

β' ἡμιχόριον ἀνδρῶν.

Ἔσο σκιὰ προστάτις
τοῦ ἀνθους τῶν λειμώνων,
ἔχε τὸν ἔρωτά της
ὡς ἀμοιβὴν σου μόνον.

α' ἡμιχόριον γυναικῶν.

Τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος
ὅταν ὁ κέρος τρίξει
ὑπὸ πνεθὴν ἀνέμων,
ὁ ὀδοιπόρος τρέμων
τὰ δάση διασχίζει
περιφροῦς καὶ μόνος.

Σεῖς παρὰ τὴν ἑστίαν
ἐμέριμνοι σιγᾶτε,
καὶ ἐπὶ σοῦ ἀκείνη
τὴν κεφαλὴν της κλίνει,
κ' εὐθύμως ἀκροᾶται
τὴν ἔξω τρικυμίαν.

Ὁ μέλας ὀφθαλμὸς της
ἀκπράζει εὐτυχίαν
ἐπίραυτον, σιγῶσαν·
οὐδὲν φοβεῖται ὅστις
αἰσθάνεται πλησίον
καρδίαν ἀγαπῶσαν.

NEEMIAS.

Ἐπῆλθε νύξ· τὸν οὐρανὸν ἐν νέφος ἀναβαίνει·
Σχίζουσιν τὰ σκότῃ ἀστραπαί· ἰδὲ τὰ ἔρη πέραν.
Φλογίζονται· ἐλθὶ, Ἑσθῆρ'· τὸ δειπνὸν ἀναμείνει.

ΕΣΘΗΡ.

Ὁ! ἄς μὴ γίνῃ καταγλις αὐτὴν κἄν τὴν ἐσπέραν...
Εἶναι κακὸς ὁ οἰωνός,

NEEMIAS.

ὁ δυστυχὴς φροντίζει
Καὶ ἰσχυροῦται οἰωνὸς καὶ θέλει προφητείας·
Ἀλλ' ὁ εὐδαίμων ὡς ἡμεῖς, ἀμέριμνος βαθίζει.

ΕΣΘΗΡ.

Εἶναι βραχεῖα ἡ σσιγμὴ καὶ τῆς εὐδαιμονίας.
Κ' ἐγὼ ὅ ἀκούω θαύματα τὴν θύελλαν βαῶσαν·
Ὅπῃταν πνέει ὁ βορρᾶς τὴν ἔκτασιν ταράττων·
Νομίζω ὅτι μὴ λαλεῖ μυστηριώδη γλώσσαν
Ἀγνώστων ὄντων, συγγενῶν καὶ φίλων ἀσάτων.

Τότε ἐνώπιον ἡμῶν περῆ ἡ εἰμαρμένη,
Γογγύζουσα καὶ ἄκαμπτος ἀλλὰ μετὰ δακρύων.
Τὸ σκότος ἔχουσα μορφήν, καὶ περιβεβλημένη
Τὴ φοβερὴν τῆς φύσεως ἐκείνου μεγαλείου.

NEEMIAS.

Τοιαύτην νύκτα ἡ ψυχὴ ποθεῖ νὰ ἀγαπᾶται·
Εἶναι πατήρ τοῦ ἔρωτος τὸ πένθος καὶ ὁ πόνος·
Ἐν τῇ καρδίᾳ ἀπειροῦ συμπάθεια γεννᾶται·
Ἀλοῖμενον ἂν ἦναι τίς τοιαύτην νύκτα μόνος.

Τότε ζητεῖ καὶ τὴν σκιάν αὐτοῦ νὰ περιβάλῃ
Καὶ εἰς τὰ γήθη σπαιρούσαν ἀκούει τὴν καρδίαν·
Ζητεῖ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ
Καὶ ὕπνον ἔπειτα βαθὺν εἰς τὴν στυγνὴν σκοτίαν.

ΕΣΘΗΡ.

Τὸ μέλαν νέφος ὀλονὴν ταχέως ἀναβαίνει.

NEEMIAS.

Παρθῆνοι, προχωρήσατε· ἐρχόμεθα πλησίον.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Μέχρι τοῦ οἴκου ἰκαυὴ ὁδὸς ἀναπομένει
Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τίμνεται — πρὸς τὸ νεκροτά-
[σειον.

(Ὁ χορὸς προχωρεῖ καὶ ἀκολουθεῖ ὁ Νεεμίας
κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Ἑσθῆρ).

Ἀστράπτει.

NEEMIAS.

Ἄός μοι τὸν πρῶτον ἀσπασμόν.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Ἐν φίλημα! ὦ σκότῃ!

NEEMIAS.

Τοιοῦτα φίλημα γλυκὺ βρομβάζει τὸ παιδίον,
Ὅπῃταν οἱ παλμοὶ αὐτοῦ ἐγειρόνται οἱ πρῶτοι
Τὴν ἕραν καθ' ἣν φέεται τὸ βόδιον καὶ τὸ ἴον.

Εὐδαίμων ὅστις ὑπερβάς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν
Τὴ νεαρή του ὄνειρα ἀγνά φυλάξῃ, φίλη,
Καὶ σῶσθαι αἰσθημα παιδὸς εἰς ἀνδρικήν καρδίαν,
Καὶ πρὸς τειοῦτερον ἀσπασμὸν ἀμύλωντα τὰ χεῖλη.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Ὁ κἄν εἴτε, κἀνεὶ ἄνθρωποι, εἴτε, τέκνα τῆς δου-
[λείας

Ὅταν τὴ ἄμμη ἰσχυρὴν ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων
Φεύγῃ τὴν ἄλιον, ζητῇ τὸν πῆλον τῆς σκοτίας,
ὡς βίπομεν ἐν ἀπέθλον, λακτίζετε τὴν βίαν.

Ἀστράπτει.

Ὁς γίγαντες ἐγειροσθε καὶ σχίζετε τὰ στήθη
Τῆς γῆς, ἀσπλάγχνου μητρυιάς, ἐν ᾗ θὰ κοιμη-
[θῆτε·
Καὶ πέραν χάσκει ἀγνωστον καὶ αἰωνία λήθη...
Ἐνίοτε διατάζετε ταλαίπωροι καὶ ζῆτε!

Ἀστράπτει.

Ἡμεῖς! ἀλλ' ἀτελεύτητος ἡ νύξ ἡμῶν ἀπλοῦται.
Χειμῶν αἰώνιος, βορρᾶς ψυχρὸς, ἀνεμοζάλῃ,
Καὶ μίαν θριξὶ ἀπὸ ἡμῶν δὲν πίπτει, δὲν νε-
[κροῦται.
Καρδίαν ἔχομεν καὶ ζῆ καὶ αἰωνίως πάλαι...

Ἀστράπτει.

Ἐν κἄν, ἐν δάκρυ;... οὐδ' αὐτὸ τὸ δάκρυ τῶν
[δακνόνων,
Ὁ τί θὰ ἦτο! κόσμος εἰς φρικώδους ἀνταρσίας,
Ἀλλὰ καὶ πτώσεως οἰκτρᾶς, ἀνάνδρου μετα-
[νοίας.
Οἱ ἄγγελοι κ' οἱ σκώληκες δακρύνουν, αὐτοὶ μόνον.

(Τὸ ζεῦγος φθάνει εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν
ὁδῶν ὧν ἡ μία φέρει πρὸς τὸ κοιμητήριον· πίπτει
κεραυνὸς ἐπὶ τῆς Ἑσθῆρ καὶ τὴν καταβάλλει. Ὁ
Νεεμίας παράφορος ἐκ τῆς ὀδύνης κλίνει τὸ γόνυ
πρὸ τῆς νεκρᾶς).

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Πῦρ τοῦ οὐρανοῦ, πῦρ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πρῶτον σὲ
[λατρεῦω.
Τατίλεισται· ἀπέμεινα ἐγὼ καὶ ἡ σκοτία·
Ἄν εἶναι ψεῦδος καὶ τὸ φῶς; πρὸς τί νὰ τὸ πι-
[στεύω;
Ἄλλ' ὄχι· μένει σύντροπος ἐμοῦ ἡ φιλαυτία.

Ἡ φιλαυτία, ἡ ἰσχύς ἡ μόνη τῆς κακίας·
Ἀδάμαστος πεποίθησις τῶν ἐγκαταλειφθέντων,
Ὀργίλη καὶ ἀγέρωχος θεὸς τῶν συντριβέντων.
Ὀχι παράπονον, ποτε· ἐκτός τῆς βλασφημίας·

Ἐκληρότερος ἀδέμκντος, τραχύτερος τοῦ βράχου
Μετὰ τοιαύτην συμφορᾶν, ὧ πλέον τί φοβοῦμαι;
Καὶ δύναμαι δι' ὀφθαλμοῦ νὰ ἴδω ἀταράχου
Τὸν κόσμον καταπίπτοντα. — Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι.

Ἄς σωρευθῶσιν ἐπ' ἐμὲ ἀραὶ, ἃς σωρευθῶσι.
Τοῦ ἔδου τρεῖς βαθύτερον ἃς μὴ καταβυθίσῃ·
Οἱ ἀδελφοί μου δαιμονες ἃς μὴ ἀπαρνηθῶσιν·
Ἐγὼ θὰ μείνω δι' ἐμέ· ἄρκει· τίς θὰ τολμήσῃ;

(Γίνεται ἄφαντος ἐν τῷ σκότει).

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Τ Ε Δ Ο Σ.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΩΝ ΕΡΕΜΙΩΝ.

Ἄστρος. — Σὺ, ἥτις γνωρίζεις τοὺς
μακροτάτους ἐλιγμούς τῶν ὁρέων τούτων,
Λίγοβοσκούλα, ἤξεύρεις νὰ μοῦ δείξῃς
τὴν ὁδὸν δι' ἧς δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς
τὴν πεδιάδα;

Λίγοβοσκός. — Ὄχι μόνον θὰ δείξω
τὸν δρόμον σου, ὀδοιπόρε, ἀλλὰ θὰ σὲ ὀ-
δηγήσω ἡ ἰδία, διότι αἱ ἀτραποὶ εἰς τὰς
ἀποτόμους ταύτας κορυφᾶς εἶναι δύσκο-
λον νὰ δειχθῶσι κ' ἐτι δυσκολώτερον νὰ
ἀνευρεθῶσιν. Ἰδοὺ ἡ ὥρα κατ' ἣν αἱ αἰγῆς
μου ἐπρόσπερον εἰς τὴν χειρὰ μου τὸν
πλοῦτον τῶν συρομένων ἕως εἰς τὸ ἔδα-
φος μαστῶν των· βεβαρημένοι ἀπὸ τὸν
κόπον τῆς ἡμέρας μέλλουσιν ἤδη νὰ ἀπο-
κοιμηθῶσιν, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ κυνὸς
μου, ἕως ὅτου ἡ σκιά τῆς γηραιᾶς ταύ-
της πλατάνου ἀποχαιρετίζει τὴν πεδιάδα.

Καθήσατε ἐπὶ τούτου τοῦ βράχου· τὸ
βρῦον ἔχει ἐξαπλώσει βελούδιον τάπητα
ἐπ' αὐτοῦ, ὡραία δὲ δρῦς τὸν προφυλάτ-
τει ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ ἡλίου. Μετ' ὀ-
λίγον θὰ ἀναπαυθῶμεν εἰς τὴν πηγὴν,
ἥτις πλησίον ἐκεῖ τὰ κρυστάλλινα κυλίζει
νερά της· ἐν ἐκ τῶν πλησίον τούτων ἀγ-
γείων πλήρες γάλακτος θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς
δροσίση ὀλίγον, ἐνῶ ἐγὼ θὰ παρέχω εἰς
τοὺς περιπλανωμένους ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς
βράχους συντρόφους μου τὰς συνειθισμέ-
νας φροντίδας.

Ἄστρος. — Δέχομαι τὴν φιλοξε-
νίαν σου, Λίγοβοσκούλα, θὰ σβέσω τὴν
δίψαν μου διὰ τοῦ ἀγροτικοῦ ἀγγείου,
τὸ ὅποιον ἡ εὐστροφὸς σου χεὶρ πληροῖ
δι' ἐμέ. Πρέπει ὅμως καὶ σὺ νὰ δεχθῆς
ἐν δῶρον πρὸς ἀνταμοιβήν.

Λίγοβοσκός. — Καὶ τί ἀγαπᾶτε νὰ μοῦ
προσφέρετε, ὀδοιπόρε; Θὰ ἐρωτήσετε πρῶ-
τον τὰ πνεύματα τῶν ὁρέων, ἅτινα προσ-
τατεύουσι καὶ φυλάττουσιν ἀπὸ πάσαν
κακοποίησιν τὴν βοσκὸν καὶ τὸ ποιμνίον
της.

Ἄστρος. — Βεβαιότατα, τὰ πνεύ-
ματα τῶν ὁρέων σὲ φυλάττουσιν, χαριστάτη
κόρη· ἀλλὰ δέξου, ἐάν θέλῃς, τὸ δακτυ-
λίδιον τοῦτο, σοὶ τὸ προσφέρω ἐγκαρδίως.
Λίγοβοσκός. — Ἐ! Τί τὸ θέλω τὸ δα-
κτυλίδιον, ὀδοιπόρε! μήπως θὰ δώσῃ πε-

ρισσοτέραν δύναμιν εἰς τὸν βραχίονά μου ἢ περισσοτέραν ταχύτητα εἰς τοὺς δακτύλους μου; . . . . .

Πρὶν ἢ ἀρχίσω νὰ τὸ συναισθάνωμαι, τὸ ρεῦμα τοῦ βραχίου θὰ τὸ ἔχη σύρει μακρὰν μου.

Ὁδοιπóρος.— Δείξου τοῦλάχιστον τὴν ποσότητα ταύτην τοῦ χρυσοῦ, αὕτη δύναται τοῦλάχιστον νὰ αὐξήσῃ τὴν εὐζωΐαν σου, δι' ἣν φροντίζεις.

Αἰγοβοσκός.— Ὁδοιπóρος, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς πωλεῖ οὔτε τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν, οὔτε τὸν ἀέρα τῶν οὐρανῶν, οὔτε τὰς γλυκείας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· τὸ γάλα τῶν αἰγῶν μου, οἱ καρποὶ τοῦ κήπου ἀρκοῦσι πρὸς διατροφήν μου· ὅταν ἡ χλιαρὰ πνοὴ τοῦ ἀπριλίου θερμάνῃ τὴν γῆν, κλίνη ἐκ θαλερῶν κλάδων μὲ χρησιμεύει διὰ τὸν ὕπνον, ὅταν κάμνη ψυχὸς καὶ τὰ ὄρη λευκαίνονται ὑπὸ τῆς χιόνος ἢ ἀναπνοῆ τοῦ ποιμνίου μου διατηρεῖ εἰς τὴν κοινὴν μας καλύβην θερμότητα σταθεράν. Ἴδου ἡ εὐζωΐα δι' ἣν φροντίζω. Ὁ χρυτὸς θελεῖ εἰσθαι εἰς ἐμὲ ἀνωφελῆς, τὰ ὑγιῆ μέλη μου ἀγαπῶσι νὰ αἰσθάνωνται τὸν ἥλιον, τὸ μελάγχρουν προσωπὸν μου ἀψηφεῖ τὰ ἡλιοκαύματα, οἱ γυμνοὶ πόδες μου δὲν πληγύνονται ποσῶς εἰς τὰ χαλκία τῶν ἀτραπῶν.

Ὁδοιπóρος.— Λοιπὸν ἡ σκληρὰ αὕτη ὑπαρξίς δὲν σοὶ ἐπιτρέπει οὐδένα πόθον;

Αἰγοβοσκός.— Διατί νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ;

Ὁδοιπóρος.— Μόνη μὲ τὰς αἰγὰς σου, ὀπισθεν παραπετάσματος χλόης, τὸ ὁποῖον σὲ κρύπτει ἀπὸ τὸν κόσμον, ἴσως ὑποθέτεις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο;

Αἰγοβοσκός.— Ὅχι δᾶ, τὸ παραπέτασμα τοῦτο δὲν εἶναι τόσο παχὺ, ὄδοιπóρος, ὥστε νὰ μὴ διανοίγεται ἵνα ἴδω τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων. Προχωρήσατε πρὸς τὸν βράχον καὶ θεωρήσατε, ἀφοῦ κύψετε ὑπὸ τὸ ἀγριόκλημα ἐκεῖνο.

Ὁδοιπóρος.— Πῶς ἡ γῆ, ἐκ τοῦ ὕψους τούτου, ὅπερ ἐν τούτοις πολὺ ἀπέχει τῆς θέσεως τῶν πάγων, πῶς φαίνεται αἰφνης ὡς ἐάν ἦναι ἐνδεδυμένη γλαμούδα μεγαλοπρεπεστάτην! Ἐκεῖ φαίνεται τὸ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν καρῶν δροσερὸν χωρίον, ὁ ταπεινὸς ναὸς ὅπου ὁ θεὸς τοῦ πένητος ἔχει τὸν βωμόν του, τὸ κοιμητήριον ὅπου οἱ γηραιοὶ πατριάρχαι μέλλουσι νὰ κοιμηθῶσι μετὰ τὸ ταξίδιον τῆς ζωῆς . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ εἰς πύργος περιζωσμένος ὑπὸ πρᾶσινοχρῶν δένδρων, ἡξεύρεις, Αἰγοβοσκοῦλα, εἰς ποῖον ἀνήκει ὁ πύργος οὗτος;

Αἰγοβοσκός.— Ἀνήκει εἰς ἰσχυρὸν καὶ πλούσιον κύριον. Ὁδοιπóρος, αἱ πεδιάδες τὰς ὁποίας βλέπεις πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ δάσους ὀπερ τὰς ἐνώνει· τὰ κτήματα τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἐκτείνονται πέραν ἀκόμη τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ ἢ δρασίς. Οἱ πρόγονοί του ἐκυβέρνων πρότερον τὴν ἐπαρχίαν του καὶ ἐπὶ τοῦ κατεστραμμένου γειτονικοῦ μέρους δύνασθε νὰ ἴδετε τὰς ἐρημώσεις, τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς τῶν ἰσχύος.

Ὁδοιπóρος.— Βλέπω τῶντι ἐρείπια.

Αἰγοβοσκός.— Μετ' ὀλίγον θὰ περᾶσωμεν ἐκεῖ πλησίον καὶ θὰ τὰ ἐξετάσετε μὲ ἀνεσίαν. Ὅσον δι' ἐμὲ, ἀπορεύω νὰ πλησιάσω ἐκεῖ, φοβουμένη μὴ ἀκούσω κραυγαζούσας, ὑπὸ τὸν κισσόν, φωνὰς γλυκαίας καὶ θλιβεράς. Μακρόθεν τὰ βλέπω, βλέπω τὸν πύργον καὶ οἰκτεῖρω τὸν γέροντα ἄρχοντα.

Ὁδοιπóρος.— Μὴ δυστυχία τις ἐπλήγῃσεν τὰ γηρατειά του;

Αἰγοβοσκός.— Μεγίστη συμφορὰ, ξένε. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσωμεν, λάβε τὴν ῥάβδον σου καὶ ἀκολούθησόν με· ἂν οἱ κατήφοροι ἦναι τραχεῖς, αἱ ὁδοὶ μὲ εἶναι γνωσταὶ καὶ ἐκεῖ ὅπου ἰδῆτε ὅτι θέτω τὸν πόδα θέσατε μετὰ θάρρους τὸν ἰδικόν σας. Εἰς ὀλίγα λεπτά θὰ διέλθωμεν ἐπιμήκη ἀτραπὸν ἐστρωμένην μὲ ὑψηλὴν χλοῆν, θὰ σᾶς διηγηθῶ, ἐνῶ θὰ ὀδοιπορῶμεν, ἐκαίνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε.

Ὁδοιπóρος.— Σὲ ἀκούω, Αἰγοβοσκοῦλα. Ὁποῖαν ἄρα θρησκευτικὴν διήγησιν ἡξεύρεις ἥτις ἔχει σχέσιν μὲ τὰ παλαιὰ ταῦτα λείψανα;

Αἰγοβοσκός.— Δὲν εἶναι θρησκευτικὴ διήγησις, ὄδοιπóρος, εἶναι διήγησις τόσο ἀπλή, ὅσον ἀπλή ἤθελεν εἰσθαι, ἐάν κατεδέχετό τις νὰ τὴν διηγηθῆ, ἢ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἀνθους τοῦ τεθραυσμένου ὑπὸ τοῦ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον βλέπετε κεκλιμένον εἰς ἐκείνην τὴν αὐλακα ἐκεῖ.

Πρὸ δύο εἰσέτι ἐτῶν ὁ γέρον πλούσιος ἦτο ζωηρὸς ὡς ὄρνις, καὶ ἦτο λαμπρὸν θέαμα νὰ τὸν βλέπῃ τις περιτρέχοντα

καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὴν κοιλάδα ζωηρὸν καὶ ἀνθηρὸν μάλιστα, διότι αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας ἔζησε μόλις εἶχον ἐγγαρχηθῆ εἰς τὸ μέτωπόν του. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὑπάρχουσιν ὄντα ἀνθρώπινα εἰς τὰ ὕψη, ὅπου βόσκουσιν αἱ αἰγὲς μου· ἐν τούτοις βλέπουσα αὐτὸν διερχόμενον, ἠγάπων τὴν λευκὴν κεφαλὴν του καὶ τῷ ἔλεγον μακρόθεν· «Ἰσχυρὲ κύριε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ!»

Ὁ γέρον ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα, ἀλλὰ συχνάκις, ὄδοιπóρος, τὸ ἡξεύρετε, ὁ κλάδος δὲν ἔχει τὴν ζωηρότητα τοῦ δένδρου τὸ ὁποῖον σχίζει τὰ νέφη· ὅλοι οἱ υἱοὶ τοῦ γέροντος ἀπέθανον, εἰς ἐξ αὐτῶν μολοντοῦτο ἐγκατέλιπεν εἰς αὐτὸν δύο θυγατέρας τὰς ὁποίας ὁ γέρον ἐδέχθη εἰς τὸν πύργον του καὶ ἠγάπη ὡς ἀγαπᾷ τις ἀνθος τοῦ ὁποίου ὁ κλάδος εἶναι κεκομμένος.

Ἀμφότεραι ἦσαν ξανθαί, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν εἶχον τὸ χεῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἰς ὠρικήν ἀνοιξέως ἡμέραν, ἢ μεγαλειτέρα ἦτο δεκαεξ ἑτῶν, ἢ δὲ ἀδελφὴ τῆς μόλις ἐπτὰ· ἡ πρώτη ὀνομάζετο Σάρα, ὡς ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου πατριάρχου Ἀβραάμ, ἢ δ' ἄλλη Μαρία, ὡς ἡ μήτηρ τοῦ Σωτῆρος.

Σὰς βεβαιῶν, ξένε, ὅτι ὁ γέρον ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος εἰς τὴν θέαν τῶν δύο τούτων χαριστάτων νεανίδων αὐξανόμενων. Ἄμα ἐπέστρεφον τοῦ περιπάτου, τὰς ἐλάμβανεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὰς ἐθεώρει μὲ χαίροντας ὀφθαλμοῦς, ἐτέρπετο νὰ αἰσθάνεται τὰ φιλήματά των ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν του, τὰς θωπεύσεις τῶν χειρῶν των ἐπὶ τῶν λευκῶν τριχῶν του.

Χαρίεσσα ὡς τὸ πτηνὸν εἰς τοὺς ἀέρας ἢ Μαρία δὲν ἔβλεπεν εἰς τὸν βίον εἰμὴ πεδιάδα ἠνεφομένην εἰς τὰς ἀθώας τέρψεις τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ Σάρα γλυκαία καὶ σοβαρὰ ἠεθάνετο ἡδὴ ἐαυτὴν εὐγενῆ κυρίαν, καὶ ὁ πάππος τῆς ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ δι' αὐτὴν σύζυγον ὁ ὁποῖος νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ, διότι ἡξεῖζε τῶντι νὰ ἦναι εὐτυχῆς.

Ἐκεῖθεν τῶν ὀρέων ὑπάρχει πύργος τοῦ ὁποίου ὁ κληρονόμος θὰ κατασταθῆ μίαν ἡμέραν μέγας ἀνὴρ τοῦ βασιλείου· ἦτο εἰκοσαετής, ὠραῖος, ἀνδρείος, δι' ὅπερ ὁ γέρον ἀρχὼν ἐρρίψε τοὺς ὀφθαλμούς του

ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ὁ εὐτυχῆς μνηστὴρ τῆς Σάρας. . . . .

Ὁδοιπóρος.— Διατί σταματᾷς, βοσκοπούλα, ἢ διήγησίς σου μὲ κατέστησεν ἀνυπόμονον. Ἴδου ἐρθάσαμεν τὰ ὠραία ταῦτα ἐρείπια, ἐξἠκολούθησον τὴν διήγησίν σου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἰχνογράφω εἰς τὰ πινακίδια μου τὴν εἰκόνα τούτων.

Αἰγοβοσκός.— Ἰχνογράφησον τὴν εἰκόνα αὐτῶν, ὄδοιπóρος, καὶ μὴ κλισμονήσῃς καὶ αὐτὸν τὸν παλαιὸν ἠμικρομυσημένον τοῖχον. Ὁ κισσὸς διὰ νὰ διακρίνῃ ὄρθρον πρὸς τὸ φῶς εἰς τοὺς κλάδους διανοίγει τὴν λιθοκόλλαν, τὸ ἔχιον (φιδόχρτον) μὲ χροῦδες στέλεχος αὐξάνει ἐπὶ τῆς στέγης του, τὴν ὁποῖαν τὰ νέφη διερχόμενα ἐπιψύχουσιν· αἰσθάνεσθε ἄρωμά τι εἰς τοὺς ἀέρας; εἶναι τὸ λευκῶν τοῦ ὁποίου ἢ ὀσμὴ ἀναμιγνύεται μετ' ἐκείνης τῆς ἀγρίας ροδῆς· ἐδῶ αὐξάνει τὸ χελιδόνιον, τοῦ ὁποίου ὁ γαλακτώδης γομὸς εἶναι δηλητήριον εἰς τὰ ἔντομα θανατηφόρον· ἐδῶ ὁ φλόμος δεικνύει τὰ πλατέα φύλλα του εἰς τὸ πωρίον, ὅπου ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι μόλις ὑπῆρχεν ἀρκετὴ ὑγρασία διὰ νὰ αὐξήσῃ ἡ ἀγρία μαλάχη.

Ὁδοιπóρος.— Οὕτως ἡ φύσις, νέα κόρη, εὐχαριστεῖται νὰ καλύπτῃ τὰ ἐρείπια μὲ μανδύαν ἐξ ἀνθέων. Ἄλλ' ἐξἠκολούθει τὴν διήγησίν σου.

Αἰγοβοσκός.— Αἱ κόραι τοῦ γέροντος ἄρχοντος ἠγάπων τοὺς τόπους τούτους καὶ πολλάκις ἀπαρσεσόμεναι τοὺς θησαυροὺς τῶν κήπων ἤρχοντο νὰ γειμίσωσι τὰ κάνιστρα των ἀπὸ τὰ παρημελημένα καὶ ἔρημα ταῦτα ἀνθη, διὰ τῶν ὁποίων ἔκκαμνον στεφάνους ὠραιοτάτους καὶ ἔθετον εἰς τοὺς τάφους τῶν γονέων των. Τὰς ἔβλεπον νὰ διέρχονται μειδιῶσαι ἐπὶ τῶν προσκερναλαίων τῆς ἀμάξης των, ἐσταμάτων ἐδῶ ὅπου ἰστάμεθα καὶ ἐνῶ αἱ ἵπποι ἐπερήμενον λευκαίνοντες τὸν χαλινὸν μὲ ἀφρὸν, αὐταὶ εχάνοντο ὑπὸ τὸν ἐτοιμῶρόπον θύλον.

Ὁδοιπóρος.— Ἐ! Δὲν ἔρχονται ἐδῶ πλέον, Αἰγοβοσκέ; Τὰ εὐγενῆ ἀνθη τοῦ γέροντος ἐλησμονήσαν τὰ ἠγαπημένα των ἐρείπια;

Αἰγοβοσκός.— Πιμὲραν τινὰ φρικώδη, ὄδοιπóρος, ὁ τοῖχος ἔπεσεν ἐπάνω των καὶ ἔθαψεν ἀμφοτέρως. Τοῦτο ὑπῆρξε γοερὰ κρρυγὴ εἰς τὴν κοιλάδα, ἕκαστος ἔσπευσε

νά δράμη, αὶ ὄζειαι σκαπῆναι ἀνέσκαπτον τὸ ἔδαφος, ἕκαστος ἐλησμώνησε τὴν ἰδίαν τῆς ζωῆς του διατήρησιν. Ὅπισθεν, ἐπὶ πλακὸς τινος; ὁ πάππος των ἐθεώρει· ἕκαστον κτύπημα ἀντήχει εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ τὸ στόμα του ἦτο ἄφρων καὶ τὸ ὄμμα του δὲν ἐκλαιεν.

Ὁδοιπόρος. — Τὰς ἐπανεύρον;

Αἰγοβοσκός. — Τὰς ἐπανεύρον, ὀδοιπόρε, τὰς ἐπανεύρον ἐσφιγμένας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἀλλῆς· ὀλίγον αἷμα ἔβρεεν εἰς τὰς τρίχας τῆς Σάρας· τὰς ἐφώναξαν μετὰ κραυγῆς καὶ δακρύων· ἀλλ' αὐταὶ δὲν ἤκουσαν πρῶς καὶ οὐδόλως φεῦ! ἀνέβλεψε πλέον τὸ γλυκὺ βλέμμα τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων των.

Τὰς ἔθεσαν ἐπὶ τῶν κυανῶν προσκεφάλων τῆς ἀμάξης, ἔρριψαν ἐπ' αὐτῶν μακρὰν σινδόνην καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν πύργον ὅπου τὸ πένθος ὑπῆρξε μέγα.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμενον αὐταὶ ἐξηπλωμένα ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης· μετὰ ταῦτα ἔπρεπε νὰ σκεφθῶσι νὰ τὰς θέσωσιν ὑπὸ τὴν γῆν, τοῦτο ὑπῆρξε θέαμα λυπηρότατον. Πρῶτος ὁ ἱερεὺς ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου τὸ χῶμα, μετὰ ταῦτα ὁ πάππος, ὅστις ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὑπέργηρον διὰ νὰ ζήσει ἀκόμη, μετὰ τοῦτο ὁ μνηστήρ, ὅστις ἐπνιγεν ὑπὸ τὸν μανδύαν του τὸν θόρυβον τῶν στεναγμῶν του, εἶτα οἱ ὑπηρετὰ καὶ μετὰ τούτους ἅπαντες ἐκείνοι οἵτινες τὰς εἶχον γνωρίσει, καὶ ἕκαστος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: « Ἀλοίμονον! Ἀπέθανον λοιπὸν αἱ δύο χαρίεσαι ἀδελφαί, καὶ, καθὼς ἡ χλόη τῶν πεδιδάδων, μετέβησαν ἐκ τῆς ἐπτέρας εἰς τὴν αὐγὴν! »

Ὁδοιπόρος. — Ἡ διήγησίς σου, Αἰγοβοσκὲ, ἐτελείωσε λυπηρότατα.

Αἰγοβοσκός. — Ἐτελείωσε καθὼς τελιώνει πᾶν πρᾶγμα ἀνθρώπινον. Ἀλλ' ἡ ὥρα παρήλθεν. Ὑγίαινε, ἐπιστρέφω εἰς τοὺς συντρόφους μου. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ σου πίπτουσι ἐπὶ τοῦ σχεδίου ὅπερ πρό ὀλίγου ἐσκιαγράφησε, παρακάλει τὸν Θεὸν ὅπως ἀφίγη ἐδῶ κάτω εἰς τὰ ἀνθη νὰ ζῶσι τὰς ἐαρινὰς των ὥρας, εἰς τοὺς μνηστήρας τὰς μνηστὰς των, εἰς τοὺς πατέρας τὰ φιλήματα τῶν τέκνων των.

Σ. ΜΠΑΛΙΔΗΣ.

ΣΤΟΝΟΣ

*ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Μελλομένης
Μιχ. Γιαννακοῦ.*

I

Φαιδρὰ ὡς ἡ χάρις νεαρὰ παρθένος, τοῦ κρίνου τὴν μορφὴν ἔχουσα, ἔρριφθη ἐν τῷ πολυστόνῳ βίῳ! Διὰ τί; Ἐκεῖνος οἶδε· διὰ τὸν αὐτὸν ἴσως λόγον, δι' ἃν διάττων ἀστὴρ ῥίπτεται ἐν τῷ κενῷ! ἀναδίδει αἰγλήν, οἴμοι! στιγμιαίαν καὶ βυθίζεται εἰς τὸ ἄπειρον!!

Ἐβάδιζε τὴν μοιραίαν ταύτην πορείαν, ἦνπερ καλοῦσι βίον, ὡς πτηνὸν εὐχαρι, πετώσα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, καὶ ὁ ὠραῖος αὐτῆς ὀφθαλμὸς ἐπεσκόπει μακρόθεν τὴν πλημμύραν τῶν δακρύων, τῶν ἀλγηδόνων τοῦ βίου! Οὕτω παρήλθον εἴκοσιν ὄλα ἔτη! ἕκαστην ἡμέραν παρερχομένην ἐγκατέλειπε γλυκὺ πρὸς αὐτὴν μειδιῶσα! ἦν ὁ βίος ἐκεῖνος ἀνοιξίς· τὴν ἀνοιξίαν τὰ ῥόδα θάλλουσι· ἔθαλλε καὶ ἐκεῖνη! ἡ εὐδαιμονία ἦν τότε πλησίον τῆς!!!

Ἵπάρχει διὰ πᾶσαν καρδίαν στιγμή, καθ' ἣν ἡ εὐδαιμονία τῆ δίδει γλυκὺν ἀσπασμόν· ἦλθεν ἡ στιγμή ἐκεῖνη καὶ δι' αὐτὴν ἠγάπησε καὶ ἠγαπήθη!!!

Ἡ εὐτυχία ἦν ἐκεῖ!!!

Ὀλίγος παρήλθεν ἕκτοτε χρόνος, καὶ ἡ πλήρωσις τῶν ἡδυτάτων πόθων, δι' ὧν κοσμεῖται τὸ γλυκὺ τοῦτο συναίσθημα, ἐπῆλθεν· ἐγένετο νόμψη! Ὡς εὐτυχῆ σύζυγε!

Ἡ εὐδαιμονία πάντοτε ἐκεῖ!...

Διήρχοντο αἱ στιγμαί, αἱ ὥραι, οἱ μῆνες· καθ' ἕκαστην νέα προσετίθεντο θέλητρα εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον βίον! ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος καὶ τὸ εὐδαιμον ζεῦγος τὸν ἐχαιρέτιζεν εὐχαρι.

Ἀγγέλων ζεῦγος!...

Ἐξ ἡ δ' εἰς διὰ τὸν ἄλλον καὶ διὰ τοῦ ἄλλου· ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζῆ δι' ἄλλον, ἀγαπᾷ τὸν βίον· ἠγάπων τὸν βίον καὶ ἔζων εὐτυχοῦντες!!

Ἡ εὐδαιμονία ὄλοεν ἐκεῖ!!!

II

Μίαν πρωίαν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρὸς· λαμπρότερος τοῦ συνήθους! Ἡ ὥρα

ραία κόρη γλυκεία ὡς πάντοτε ἠγέρθη! Φαντάζεσθε ἤδη τὴν εὐδαιμονίαν; Ἡ νόμψη ἐκεῖνη τοῦ παραδείσου, ὁ Ἄγγελος ἐκεῖνος, τὸ ῥόδον ἐκεῖνο, εἶχε παρ' αὐτῷ ἕτερον μικρὸν Ἄγγελον, ἕτερον ἀνθηρὸν ῥόδον.

Δυὰς Ἀγγέλων!!!

Μειδιῶν, εὐχαρις, ἐνθους προσῆλθεν ὁ τρυφερός, ὁ εὐτυχῆς σύζυγος καὶ ἠσπασθη τοὺς δύο Ἀγγέλους! τί ἦν ὁ ἀσπασμὸς ἐκεῖνος; δέησις, φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Πλάστην.

Ἡ ὠραία ἡ νεαρὰ, ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ τριάς ἦν ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς εὐδαιμονίας· οὐδὲ ἐν νέφος μικρὸν, ἐλάχιστον, μόριον, δὲν ἐκηλίδου τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον ἀνέφελλον οὐρανόν! Ἡ εὐδαιμονία ἦν τότε ἐκεῖ πλήρης· ἡ πνοὴ αὐτῆς ἐγένετο αὔραν ζωγόνον καὶ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτῆς τὸ φῶς. Φῶς μαρμαίρον καὶ λαμπρόν!!

Ἄλλὰ....

Δυστυχῆς! ὁποῖα τοῦ θνητοῦ ἡ πλάνη!
Ἀσθενῆς ὁ νοῦς του μέλλοντα δὲν φθάνει,
Μόλις τὰ παρόντα ἀσθενῶς ὁρᾷ.
Μελανὴ σινδόνη ἐπ' ἐκείνων πίπτει
Καὶ ἀγλὺς βαρεῖα τὰ περικαλύπτει
Ἢν ὁ ὀφθαλμὸς του δὲν διαπερᾷ!!

III

Πόσον ταχεῖα ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα ἀπὸ τῆς εὐτυχίας εἰς τὴν δυστυχίαν!! Μία πνοὴ, δηλητηριώδης πνοὴ, σβύνει τὸ φῶς ἐκεῖνο, καὶ ἀμέσως σκότος βαθύ· βαθύτατον!

Οἴμοι! φοβερὰ δύναμις!!

Βλέπεις τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἄνθος; θάλλει, εἶναι ἀνθηρὸν! κλείσον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου, ὅπως μὴ τὸ ἴδῃς ἀποφυλλιζόμενον καὶ καταπίπτον! Διῆλθεν ἐκεῖθεν ἡ Δυστυχία· ἀνέπνευσεν ἐκεῖ ὅπου ἡ Δυστυχία διέρχεται γεννᾶται σκότος· ὅπου αὐτὴ ἀναπνέει, γεννᾶται μαρασμὸς· σταγόνες αἵματος μαρτυροῦσι τὴν φρικτὴν διάβασίν τῆς!

Αἱ δυστυχίαι διαδέχονται ἀλλήλας· σταγόνες αἵματος μαρτυροῦσι τὴν φρικτὴν διάβασίν τῆς!

Αἱ δυστυχίαι διαδέχονται ἀλλήλας· εἶναι ἀληθὲς τοῦτο! ἤρκεσε μία θέλησις ἰσχυρά· εἰς κλονισμὸς ἐπῆλθε καὶ ἡ με-

γάλη δρῦς κατέπεσεν· ὁ πατὴρ ἀπέθανε!!
Δυστυχῆς Νύμφη, ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος ὀφθαλμὸς ἔμελλε νὰ κλαύσῃ· ἐξέλειπε τὸ μειδίωμα, καὶ χεῖμαρροι δακρύων ἔβρευσαν! Ἡ κατακεραυνωθεῖσα στοργὴ εἶχεν ἀνάγκην δρόσου. Οἴμοι! δρόσου μελλούσης νὰ κατακαύσῃ ἀντὶ νὰ δροσίτῃ τὴν πιεζομένην ὑπὸ τοῦ ἄλγους ἐκεῖνην καρδίαν!

Διῆλθεν ἐκεῖθεν ἡ Δυστυχία!!!

IV

Εἶναι ἀληθὲς λοιπὸν; αἱ δυστυχίαι διαδέχονται ἀλλήλας! Δὲν ἠδυνήθη, εὐγενῆς ψυχὴ! ν' ἀνθεξῆ εἰς τὰς ἀλγηδόνας τῆς πληγωθείσης στοργῆς· ἠτένισε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἵνα λάβῃ παρηγορίαν, καὶ ἐκεῖνος, φρικτὸς ἐραστής! ἐζήλευσε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς γῆς μας! Δύστηνε σύζυγε! φρικτὸς καταπληκτικὸς ἀντιζήλος! Προεῖδε τὴν δύναμίν του; Οἴμοι ναί! τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγγάλας του, ὡς εἰ ζητῶν νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ ἄρπαγος, τὴν περιεπτύσσετο τρυφερῶς, τὴν ἠσπάζετο· ἀλλὰ....

Ἐκεῖ ὅπου τὴν ἐσφιγγε καὶ κεῖ ποῦ τὴν ἐφίλει.
Τὴν ἔχασ' ἀπ' τὸν κόρφο του, τῷφυγ' ἀπὸ τὰ χεῖλη!

Δύστηνε σύζυγε!!

Ἐλειπεν ἐκ τῆς οὐρανίας ἀνθοδέσμης τοιοῦτον ἄνθος· ἠρπάγη τοῦτο καὶ ἠδὴ κοσμεῖ αὐτὴν!!

Πῶς νὰ μὴν ἦναι κάλλιστος
ὁ οὐρανὸς καὶ θεῖος,
Ἀφοῦ τὰ κάλλιστ' ἄνθη μας,
ἀρπάζει αἰωνίως,
Καὶ μὴ αὐτὰ στολιζέται
Καὶ ἑναστρεφᾷ ἀνθεῖ!!

V

Δὲν χύνω δάκρυ ἐπὶ τῇ συμφορᾷ σου, δύστηνε ἐξάδελφε!! ἀφίνω σβόνον μύχιον. Τὸ δάκρυ δὲν εἶναι τεκμήριον ἀπογνώσεως! ἐλαφρύνει τὴν καρδίαν καὶ δὲν τὴν πιέζει· ἡ πίεσις φέρει διάρρηξιν, καὶ ἡ καρδία μου ἀνάγκη νὰ διαρράγῃ!!!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. . . .

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΛΟΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. 96).

Ἰποθέσατε πρὸς στιγμήν ὅτι κατορθώνατε νὰ μὲ ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ τέκνον μου, ἤρκει νὰ ἔτρεχα εἰς τὸ χωρίον, νὰ ἐφάνερωνα ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου Μομβράυ κρατεῖ τὴν ἀνεψιάν τοῦ μακαρίτου βαρῶνου αἰχμάλωτον εἰς τὸ φρούριον, καὶ τὴν ἐπώλησεν ὡς δέμα ἐμπορευμάτων εἰς τὸν Μίραν-Ἄφαξ. Περισσότεραι τῶν ἐκατὸν χειρῶν θὰ προσεφέροντο διὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθῶσι· θὰ σὰς ἐδίωκον ἀπ' ἐδῶ ὡς λεπρᾶν, καὶ θὰ ἠλευθέρουν τὴν Ἑλλεν! Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ χάνωμεν λόγους ἐπὶ ματαίῳ; Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς μίς Δεβερ, ἐγὼ εἶμαι ἡ κηδεμών της. Οὔτε σεῖς οὔτε αἱ ἀρπυιαὶ τὰς ὁποίας ἐλάβετε εἰς βοήθειάν σας δὲν θὰ ἐξασκήσετε καμμίαν δύναμιν ἐπάνω μου.

Ἡ λέδη Μομβράυ καὶ αἱ φύλακες ἐξήλθον τοῦ δωματίου μὲ ὕφος μανιωδές. Μόλις ἐμακρύνθησαν καὶ ἡ Ἑλλεν ἐπλησίασε τὴν τροφόν.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, εἶπε· καὶ ἐν τούτοις σὰς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν μὲ ἐχορηγήσατε. Ἢ Ζάρα! διατί δὲν ἐξακολουθεῖτε νὰ θαδίζετε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀρετῆς; Σώσατέ με ἀπὸ τὸν Μίραν καὶ ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον ἔρωτά του! Σώσατέ με, καὶ τὸ παρελθὸν θὰ ἦναι δι' ἐμὲ μόνον ὡς ὄνειρον ἀποτρόπαιον! Σώσατέ με, καὶ θὰ σὰς εὐλογῶ!

Ἡ Ἰνδὴ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἐκάθησεν ἐπὶ σωροῦ προσκεφαλαίων.

— Δὲν θὰ σὰς συγκινήσωσιν ὁ οἶκτος καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐθρέψατε; Ἢ ἐκ νέου τρυφερότης μου δὲν θὰ ἀνταμείψῃ τὴν ὄργην τοῦ Μίραν, δὲν λέγω τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς συνειδήσεώς σας;

— Ἀφήσατέ με! ἐπιθύρῃσεν ἡ Ζάρα μετὰ φωνῆς ἀγρίας. Ἡ Ἰνδὴ ἔδωκε τὸν λόγον της. Ἀποθνήσκει μᾶλλον ἢ νὰ τὸν παραβῇ. Μ. ΣΟΛΛΙΑΝΙ

Ἡ Ἑλλεν ἀπεσύρθη εἰς τὸ παράθυρον ὡσεὶ θέλουσα νὰ παρατήρησῃ ἐν τῷ κή-

πω, ἀλλὰ πράγματι διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ! ἐσκέφθη· ἐξέλιπε καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς μου

Τὴν ἐπιούσαν ἑνωρὶς, οἱ ὑπνρέται συνηθροίσθησαν εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν· ὅλοι εἶχον ὕφος περίφροντι. Ἐκαστος αὐτῶν εἶχε νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκτάκτου τρόπου δι' οὗ εἶχε ταραχθῆ κατὰ τὸν ὕπνον του.

Ἐφαίνετο ὅτι, τρομάξαντες ἐκ θορύβου βημάτων βαρῶν ἐν τῷ μακρῷ καὶ σκοτεινῷ διαδρόμῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠνοίγοντο αἱ θύραι τῶν δωματίων των, ἔρριψαν εἰς αὐτὸν βλέμμα δειλὸν καὶ εἶδον ἄτομον φανταστικὸν τὸ ὁποῖον περιεπάτει ἔχον ἐστεμμένην τὴν κεφαλὴν μὲ φύλλα καὶ μὲ ἄνθη.

Εἰς τῶν ὑπνρέτων ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ φάντασμα ὠμίλησε περὶ αἵματος· εἶχεν ἀκούσει εὐδιακρίτως τὴν λέξιν ταύτην.

Ἡ διήγησις τῶν δύο φυλάκων ἦτο ἐτι μᾶλλον τρομακτικὴ· ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωματίον των μολονότι, ὡς ἔλεγον αὐταί, εἶχον τὴν θύραν κλειδωμένην· καὶ, ἐπανειλημμένως ταῖς ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. ἔλεγον μάλιστα νὰ ἀφήσωσι τὸ φρούριον, διότι τὰ νεῦρά των δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι τοιαύτας σκηνάς.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, Θωμᾶ, ἐπανελάβεν ὁ ὑπνρέτης ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὴν λέξιν αἷμα, μολονότι σέδομαι πολὺ τὴν μιλέδην ἢ ὁποία ἠξέυρει νὰ ἐκτιμᾷ ἕνα πιστὸν ὑπνρέτην θὰ φύγω.

Ὁ σύντροφός του ἐσιώπα· ἴσως ἐσκέπτετο μᾶλλον τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ κωδωνίσκος τοῦ δωματίου τῆς λέδης Μομβράυ ἤχησε βιαίως. Ἡ κυρία αὕτη κατεκλίνετο εἰς δωματίον· πρὸ ὀλίγου κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ δολοφονηθέντος βαρῶνου. Οἱ ὑπνρέται ἐδίστασαν νὰ ἀποκριθῶσι.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐλογήσῃ! εἶπε μία τῶν φυλάκων· ἴσως τὴν πνίγει ἡ ἀράπα.

— Εἶναι τόσο κακὴ καὶ εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμη, ἀπεκρίθη ἡ ἄλλη.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἣτις ἐφαίνετο μᾶλλον ἢ πιθανή, τοὺς ἐπεισε.

Ἐρμήσαν· καὶ οἱ τέσσαρες ἐν σώματι εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς λέδης Μομβράυ· κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μὲ-

τος. Τρίτον κτύπημα τοῦ κωδωνίσκου ἠκούσθη καθ' ἣν στιγμήν ἐφθάνον εἰς τὸν διαδρόμον.

Ἡ Βαρδάρα Βότ, ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο γυναικῶν, μὲ θάρρος ἀντληθὲν βεβαίως ἐκ τοῦ πρωϊνοῦ ποτοῦ, ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν.

— Εἰσέλθετε! ἔκραξε φωνὴ τις.

— Δὲν εἰμπορῶ, μιλέδην, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ σείουσα τὸ κλειθρον· εἶναι ὁ μοχλός.

Ἡκούσθη ὁ μοχλός συρόμενος καὶ αἱ δύο φύλακες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον. Εὔρον τὴν λέδην Μομβράυ ὄλην τεταραγμένην, καθήμενην εἰς τὴν κλίνην της, μὲ πρόσωπον πελιδνῆς ὠχρότητας, καὶ περιφέρονταν βλέμματα πεπλανημένα.

— Ἐρευνήσατε τὸ δωμάτιον! ἔκραξεν αὕτη μετὰ φωνῆς σβυνομένης· εἶναι κάποιος κρυμμένος.

Αἱ γυναῖκες ὑπήκουσαν, ἠρέυνησαν τὰ πάντα ἀλλὰ δὲν εἶδον κανένα. Παρατηρήθησαν ἐν σιωπῇ. Τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, καὶ δὲν ἐφαίνετο ὑπάρχουσα ἄλλη ἐξοδος ἐκτὸς ἐκείνης δι' ἣς εἰσῆλθον.

— Δὲν εἶναι κανεὶς, εἶπεν ἡ Βαρδάρα Βότ.

— Μήπως τὸν εἶδεν ἡ κυρία;

— Ποῖον;

— Ἐνα γέροντα ὅστις ἐφαίνετο αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐξεληθὼν ἀπὸ τὸν τάφον του τόσοσιν οἱ χαρκακτῆρες του εἶναι ὠροί· ἔχει τὴν κεφαλὴν στεφανωμένην μὲ φύλλα καὶ ἄνθη. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρονήσωμεν. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ οἰκία εἶναι στοιχειωμένη.

— Στοιχειωμένη! ἐπανελάβεν ἡ λέδη Μομβράυ, εἰσαί γελοία! Τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον περιέγραψες εἰσῆλθε βεβαίως εἰς τὸ δωματίον μου, καὶ ἔμεινε στενάζον παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης μου. Εἶχε μάλιστα τὴν αὐθάδειαν νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἐπάπλωμα ὡς διὰ νὰ μὲ ἐξυπνίσῃ, καὶ μὲ ἔκαμε σημείον νὰ τὸ ἀκολουθήσω· ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ζῶν.

Αἱ δύο φύλακες ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος δυσπιστίας.

— Πῶς ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ, μιλέδην; ἠρώτησεν ἡ Βαρδάρα.

— Ἢ νὰ ἐξέλθῃ; προσέθηκεν ἡ σύντροφός της. Ὁ μοχλός ἦτο ὅταν ἐκτυπήσαμεν, καὶ τὰ παράθυρα εἶναι ἀκόμη κλειστά.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε νὰ μάθῃ ἡ λέδη Μομβράυ. Ἐνεδύθη ἐν τάχει θαλαμειοθήκη, ἠγέρθη καὶ ἐπεσκέφθη τὰ μέρη τοῦ διατηρήματος. Μὴ εὐχαριστηθεῖσα νὰ ἐρευνήσῃ τὰ ἐρμάρια καὶ τὰ γραφεῖα, κατεμέτρησε τοὺς τοίχους. Ἀλλ' οἱ τοῖχοι ἐφαίνοντο στερεοί.

— Ἰδοὺ τί εἶναι ἀνεξήγητον! ἐψιθύρῃσεν μὲ ὕφος δυσανασχετοῦν.

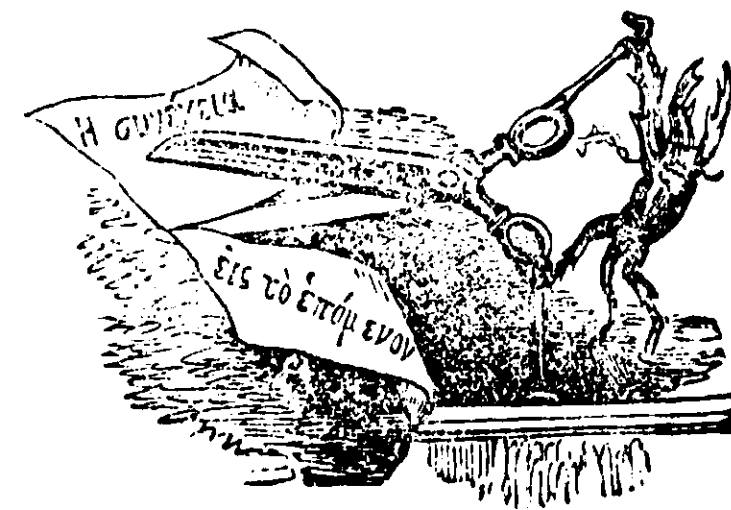
— Ὅχι ἀλλάξω δωμάτιον, προσέθηκεν ἡ λέδη Μομβράυ μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν.

Αἱ σύντροφοί της ἐσκέφθησαν ὅτι τοῦτο ὅχι ἦτο ἀνωφελές· διηγήθησαν πῶς ἐτρομάχθησαν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐμφανίσεως διακοσῆς τῆς νυκτός, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὸ φρούριον.

Ἐχρησίωσαν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κυρίας των, στηριζόμενα μὲ ὑποσχέσεις ἀδελφῶν ἀμοιβῶν, διὰ νὰ τὰς ἀναγκάσουν νὰ μείνωσι.

Ἡ λέδη Μομβράυ, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο ἐπροξένησε περισσοτέραν ἐντύπωσιν παρ' ὅσῃν ἠθέλε νὰ ὁμολογήσῃ, τὰς ἐκράτησε πλησίον της ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ τὴν βοηθήσωσι νὰ ἐνδύθῃ. Ἐπόθει ὀλοφύγως τὴν ἀριζὴν τοῦ συνταγματάρχου καὶ τοῦ Μίραν Ἄφαξ, πεπεισμένη ὅτι ἄλλη μία τοιαύτη νύξ θὰ ἐφυγάδευε τοὺς ὑπνρέτας καὶ τὰς ὑπνρετριάς· ἔλεκα τούτου δὲ θὰ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἑλλεν καὶ τῆς τροφῆς πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε πλέον ἐμπιστοσύνην.

Κατὰ διαταγὴν της αἱ θύραι ἐκλείσθησαν προσηκτικῶς. Ἀπηγόρευσε νὰ ἀνοίξωσι παράθυρόν τι ἵνα μὴ χωρικός τις, διασχίζων τὸν κήπον, ὑποπτεύσῃ ὅτι τὸ μέγαρον ἦτο κατωκημένον. Ἡ προφύλαξις ἦτο ἀνωφελής· διότι, ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, κανεὶς δὲν ἠγάπα νὰ πλησιάσῃ.

ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

(Μῦθος Αἰσώπου).

Συναλθόντες τῶν δρυμῶνων παντὸς εἶδους λαγωοὶ
μὰ τὰ τρίμοντά των ὠτα,
μὰ τὰ τρίμοντά των νῶτα.

«Δὲν εἶν', εἶπαν, ἄλλου ζώου χειροτέρα ἡ ζωὴ!
Λαγωοῦ ἡμέραν νύκτα τὴν ἀδύνατον καρδίαν
Ὁ Θεὸς νὰ πάλῃ μόνον ὤρισεν ἀπὸ δειλίαν,
Καὶ αὐξάνουσι τὸν φόβον τὸν ἐνδύμυχον αὐτὸν
Τόσοι διωγμοὶ ἀνθρώπων καὶ κυνῶν καὶ ἀετῶν·
Ἐπειδὴ ἀδυνατοῦμιν ἀπ' αὐτὸν νὰ ἰαθῶμεν
Εἰς τῆς Κοπαίδος λίμνης τὰς πλημμύρας εἰς πνι-
[γῶμεν,

Παρὰ καὶ ἀπ' ἄλλα ζῶα τὴν ψυχὴν φοφοδεῖ
Νὰ καλούμεθα Ἑβραῖοι σήμερον οἱ λαγωοί.»

Εἶπαν κ' ἔτραξαν ἀμείσως ε' τὰ νερά νὰ βυθισθῶσι·
Πλὴν τὸν κτύπον τῶν ποδῶν των ἔμα ἤκουσαν
[τὸν μόνον
Ἄρχισαν ἀπὸ τὸν φόβον εἰς τὴν λίμνην νὰ πηδῶσι
Οἱ δειλότεροι ἐκείνων βέτραχοι τῶν κλαμῶνων.

«Θάρρος λάβετε! ὁ ῥήτωρ ἔκραξεν ἐκείνων, ῥῆτε!
Στήτε! τῆς ἀπελπισίας τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀφήτε.
Καθὼς βλέπετε καὶ ἄλλα ζῶα εἰς τὴν γῆν πολλὰ
ἔρπουσι, καὶ ζῶσι πλέον καὶ ἀπὸ ἡμᾶς δειλά.»
Ἐλεγεν ὁ Δημοσθένης τῶν λαγῶν, κ' εἰς τὸν δρυμὸν
ἔκενῶθ' ἡ Πινυξ τοῦ ἔλη φοβηθεῖσα τὸν πνιγμὸν.
Ὁ δειλὸς δὲ ἠκολούθει ῥίψασπις τῆς Χαιρωνείας
«Οὐ μὰ τὰς ἐν Σαλαμῖνι, κρᾶζων, θαλασσομαχίας!
«Οὐ μὰ τὰς ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων παρατά-
[ξεῖς!

«Οὐ μὰ τὸσας ἀθανάτους τῶν λαμπρῶν προγόνων
[κράξεις!
«Οὐχ ἡμάρτητε γενναῖοι τῆς Ἑλλάδος λαγωοὶ
«Ἀπὸ σᾶς ἂν προτιμᾶται τοῦ θανάτου, ἡ ζωὴ,
«Ἄφοῦ βέτραχοι, τοσοῦτοι ῥήτορες ἐλευθερίας
«Τὴν σιγὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγκολποῦνται τῆς δου-
[λείας.»

Ἐπιμύθιον.

Εἰς τὴν θίαν τῶν κακούργων οἱ κακοὶ δὲν διαρ-
[θούνται·
Ἐνθερρύνουτ' ἔτι μᾶλλον καὶ κακοὶ διατηροῦνται.

Π. ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν, διατρέχον τὸ τέταρτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος, σκοπὸν ἔχει νὰ διδάσκη τέρπον. Δι' ἄρθρων ποικίλων, ἱστορικῶν, φυσικῶν, βιογραφικῶν κτλ. μεμιγμένων μετὰ διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων ἀναπαυόντων τρόπον τινὰ τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τὰ σπουδαῖα ἀναγνώσματα, προσπαθεῖ νὰ διαδώσῃ γνώσεις ποικίλας καὶ ὠφελίμους εἰς πάντα Ἕλληνα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πτωχότερον ἕνεκα τοῦ εὐόγου τῆς τιμῆς.

Ἐκ διαλειμμάτων κοσμεῖται δι' εἰκόνων ὠραίων ἐπεξηγουσῶν τὰ διάφορα ἄρθρα.

Ἡ «Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη», ἐκδίδεται κατὰ δεκαπενθήμερον εἰς φυλλάδιον ἐκ 16 μεγάλων σελίδων.

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς μετὰ τοῦ ἀναποσπάστου παραρτήματος (ἐπίσης ἐκ 16 σελίδων, μικροτέρου σχήματος, συγχειμένου) εἶναι δραχμαὶ μὲν δέκα διὰ τὸ ἐσωτερικόν, φράγκα δὲ δεκαἕξ διὰ τὴν Τουρκίαν καὶ Αἴγυπτον.

Εἰς τοὺς ἤδη ἐγγραφομένους συνδρομητὰς καὶ προκαταβάλλοντας τὴν συνδρομὴν των δίδονται ΔΩΡΕΑΝ οἱ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐκδοθέντες 19 ἀριθμοὶ τοῦ παραρτήματος «Ὁ Υἱὸς τοῦ Διαβόλου» ὑπὸ Παύλου Φεβάλ.

Αἰτήσεις μὴ συνοδεύομεναι μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Α. ΣΚΑΛΙΔΗΣ.